

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Peanut Goes To School

A Story of
THE ELDER
RACES

THEA HARRISON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**
 - **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**
- **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Peanut Okula Gidiyor

Thea Harrison

Dragos Cuelebre artık tek ejderha değil.

Dragos'un oğlu Liam Cuelebre (nam-ı diğer Peanut), dünyanın başlangıcında doğan Yaşlı Irkların ilkinini anımsatan bir şekilde var olmaya başlıyor. Henüz altı aylıkken, şimdiden beş yaşında iri bir oğlan çocuğu boyutlarına ulaştı. Okuyabiliyor, tam cümleler halinde yazabiliyor ve matematik becerileri standartların dışında.

Wyr formunda beyaz bir ejderha olan Liam ayrıca neredeyse herkesten daha fazla Güce sahip. Anne ve babası Pia ve Dragos, ne kadar kısa sürerse sürsün ona normalliği tattırmak için onu birinci sınıfa yazdırırlar.

Okulun Liam'a başkalarıyla nasıl ilişki kuracağını öğreteceğini ummaktadırlar; bu, büyüyen Gücünü kontrol etmesine yardımcı olacak hayati bir beceridir. Ancak okulda şaşırtıcı sayıda tuzak vardır ve başkalarıyla ilişki kurmak zor bir iş olabilir.

Bir sınıf arkadaşı tehdit edildiğinde, Liam kendini kontrol etmeyi, içgüdülerini dizginlemeyi ve öfkesini kontrol etmeyi çabucak öğrenmelidir, çünkü hiç şüphe yok ki Liam hızla tüm Yaşlı Irklar'daki en tehlikeli yaratıklardan biri haline gelmektedir.

*Her hikayeyi daha iyi hale getiren
redaktörüm Luann'a.*

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Kitap İthafı Hakkında](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca mevcut](#)

[Thea Harrison Telif Hakkı'ndan çıkan bu](#)

[kitaplara göz atın](#)

Birinci Bölüm

Gizleme büyüü kullanmanın en zor yanı, gizleme büyülerinin zor olmasıdır.

Liam avludaki mobilyaların etrafından dolanıp ejderha formuna dönüşürken kendi kendine kıs kıs güldü. Ejderhası yetişkin bir aslan kadar büyümüşü ve şekil değıştirirken mobilyaları devirmemeye dikkat etmesi gerekiyordu.

Ayrıca görünmezlik büyüüne de tutunmayı başarmıştı ki bu büyük bir kazançtı. Babası Liam'ın gizlenme yeteneğinin gördüğü en iyi yeteneklerden biri olduğunu söylemişti ama şekil değıştirirken gizlenmek zordu.

Ama babası bunu yapabildiğine göre, Liam kendisinin de yapabileceğinden emindi. Eninde sonunda. Bazen. Pratik yapmaya devam ederse, çok yakında gerektiğinde her zaman görünmez kalabilecekti.

Liam en sevdiği oyun olan ve tamamen kendi uydurduğu Spy Wyr'i oynuyordu. Büyüdüğünde gizli bir nöbetçi olacaktı. Graydon Amca onu görevlere gönderecek ve birini, hatta belki de herkesi kurtardıktan sonra geri döndüğünde annesiyle babası onunla gerçekten gurur duyacaktı.

Tabii gizli görev olduğu için babam ona gizlice madalya vermek zorunda kalırdı. Bazen gümüş ve bronz madalyalar olabilirdi ya da harika bir şey yaptığında altın olabilirdi. Ya da gerçekten olağanüstü bir şey yaptığında, babam ona üzerinde elmaslar olan ışıltılı bir madalya verirdi. O zaman Liam'ın onları saklamak için çok gizli bir yer bulması gerekirdi.

Ejderha tarafı bu fikri sevmişti. Kendisini büyümüş ve iyi hissetmesini sağlıyordu.

Liam gündüzleri belki bir basketbol oyuncusu olurdu. Basketbolcular çok seyahat eder, bu yüzden iyi bir kılıf olurdu ve ayrıca

her zaman top oynamak eğlenceli, bu yüzden bu büyük bir kazanç olurdu.

Merhaba, benim adım Cuelebre, Liam Cuelebre. Kod adım Double Oh Peanut, ama siz bana kısaca Rock Star diyebilirsiniz.

Yine kıs kıs gülerek eve tırmanmaya başladı. Büyük bir evdi ve dışında çok fazla tuğla vardı. İnsan formunda olsaydı tırmanamazdı ama ejderha formundayken pençelerinin uçlarını tuğlaya geçirerek iyi bir tutuş sağlayabiliyordu.

Yapmayı en sevdiği şeylerden biri çatıda oturup etrafı seyretmektir. Hugh bunun onun tüneme içgüdüleri olduğunu söyledi. Babam çatıyı güçlendirmesi gerektiğini söyledi, çünkü Liam büyümesini tamamlamadan önce çok daha büyüyecekti.

Ağustos'un ortasıydı ama gün değişiklik olsun diye güzel ve serindi, bu yüzden birçok pencere açıktı. Pazar günü olmasına rağmen etrafta her zaman bir sürü insan olurdu. Evin kenarına tutunurken tereddüt ederek, bir sonraki adımda kimi gözetlemek istediğine karar vermeye çalıştı.

Annesi ve babası odalarında takılıyorlardı. . . Babam bir ay önce yaralandığından beri çok rahatlamışlardı.

Eğer Liam babasının süper algılama gücünü atlatabildiyse, her şeyi atlabileceğinden emindi. Bu, Graydon Amca'yı büyüdüğünde onu casusluk görevleri için iş almaya ikna etmek için uzun bir yol olabilirdi.

Bu fikir aklına bir kez geldi mi, bir daha vazgeçemedi. Cazibesine yenik düşerek evin sonuna kadar yanlamasına tırmandı, köşeyi döndü ve annesiyle babasının balkonuna çıktı. Tahmin ettiğinden çok daha fazla uğraştı, bu yüzden yoruldu ve balkonun alt tarafındaki bir destek kirişine tutunabileceği noktaya ulaştığına sevindi.

Yukarıdan sessiz hışırtılar ve mobilya gıcırtiları geliyordu. Annesi ve babası dışarıda, balkondaydı. Sesleri kucaklaşıyorlarmış gibi geliyordu.

Liam onlarla kucaklaşmayı ve film ya da futbol maçı izlemek için büyük bir yığın halinde yayılmayı severdi. Onlara katılmayı düşündükçe, Spy Wyr oynamaya olan ilgisini kaybetmeye başladı.

Sonra annem kısık bir sesle, "Sanki hepsi benim suçummuş gibi hissediyorum," dedi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye cevap verdi babam. "Sen ona bir şey söylemeden önce de hızla büyüydü."

Liam'ın ortasında bir yerde sıcak, gergin bir his oluşmaya başladı. Onun hakkında mı konuşuyorlardı?

"Biliyorum ama zamanı geri almak ve söylediklerimi geri almak için neredeyse her şeyimi verirdim."

Liam'ın kanatları ve kuyruğu sarktı. Annesinin neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Onun hakkında konuşuyorlardı ve annemin sesi gerçekten üzgün geliyordu.

Geçen ay, babam çok kötü yaralandığında, annem Liam'a şöyle demişti, *Artık büyük bir asker olman gerekiyor.*

Liam da bunu yapabilirim diye düşünmüştü.

Büyümek için *çabaladı*, çünkü annesinin onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

Büyümek zor değildi. Bu bir nevi şekil değiştirmek gibiydi ve ejderha formu zaten onun büyük olmasını istiyordu. İçinde hissedebiliyordu, tüm Gücünü kuşatmak için zorlanıyordu. Ve babamın da söylediği gibi, zaten çok hızlı büyüyordu. Ama nedense, o büyüme hamlesini gerçekleştirdiğinde, bu annemi incitmişti ve Liam'ın dünyada yapmak istediği son şey onu incitmekti.

Hayatında ilk kez, "Ben kötü biri miyim?" diye düşündü.

Bu soruyu sormak ortasındaki sıcak ve gergin hissi daha da kötüleştirdi.

"Sabah onu okula götüreceğime inanamıyorum," dedi annem. "Çoğu birinci sınıf öğrencisinden daha uzun olmasına rağmen, sadece altı aylık."

"Bunu konuşmuştuk," dedi babam. "Okula gitmesi gerektiği konusunda anlaşmıştık." "Biliyorum ve hatta bunu savunan da bendim, ama sormak zorundayım-

Bunu doğru şekilde yapıyor muyuz? Normal bir birinci sınıf öğrencisinin bildiklerini çoktan aştı bile. Kütüphanemizin üçte birini okudu, tam cümlelerle yazıyor ve Hugh'dan lise cebirini öğreniyor." "Lise cebirinin nasıl yapıldığını bile hatırlamıyorum" diye mırıldandı.

"Akademik konuları boş ver," dedi babam. "Sen haklıydın. Sosyalleşmeye ihtiyacı var. Etkileşimde bulunduğu tek insanlar yetişkinler. Hâlâ çocukken diğer çocuklarla da ilişki kurmayı öğrenmeli."

"Katılıyorum," dedi annem ona. "Sadece endişeleniyorum. Dragos, o çok masum."

"Biliyorum ama o masum çocuk aynı zamanda tehlikeli bir yırtıcı. Şimdiden Wyr formunun iki katından daha büyük hayvanları alt edebiliyor."

Sadece bir inek, diye düşündü Liam. O kadar büyük bir mesele olduğunu düşünmemişti.

Babam hâlâ konuşuyordu. "O inekleri öldürdüğünde, Hugh tam bir çılgınlığa kapıldığını söyledi."

Tamam, Liam diğer inekleri unutmuş olabilir. Burnu kaşındı ve bir ön kolunu ovuşturdu.

"Kendini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyor," dedi babam. "Bunun için de sosyal bağlar geliştirmesi gerekiyor. Tam boyuna ulaştığında onu kontrol edecek tek şey ilişkiler olacak. Diğer insanları yeterince önemsemeli ki onların iyiliği için kendini kontrol edebilsin."

Annem fısıldadı, "Senin gibi mi?"

"Evet," dedi babam. "Tıpkı benim gibi."

Sessizliğe gömüldüler. Liam öpüşüyor olabileceklerinden şüphelendi, ki bunu yapmayı çok seviyorlardı.

Hugh köşeden mutfığa doğru seslendi: "Liam, içeri gel. Öğle yemeği vakti geldi."

Liam iç çekti. Gitmek istemiyordu. Annesi ve babası her şeyi daha iyi hale getirecek bir şey söyleyene kadar onları dinlemek istiyordu. O sıcak, gergin hissin gitmesini istiyordu.

"Liam!" Hugh bağırdı. "Beni peşinden getirtme, dostum."

Hugh'nun kızmak için fazla neşeli olduğunu söyleyebilirdi. Hugh neredeyse hiç kızmazdı ama Liam Hugh'un nerede olduğunu öğrenmesini de istemiyordu çünkü o zaman annesiyle babası da öğrenirdi ve sır olarak saklayamayacaksan casusluk yapmanın ne anlamı vardı ki?

Destek kirişine tutunmayı bırakarak kendini aşağı bıraktı. Bir kedi gibi havada dönerek çömeldi ve sağ tarafı yukarı gelecek şekilde yere indi. Evin köşesinden dolanarak tekrar bir insan çocuğuna dönüştü ve öğle yemeği için içeri girdi.

Günün geri kalanı sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Liam umutsuzca biraz daha Spy Wyr oynadı ama kalbi bu oyunda değildi.

Okul konusunda gergin hissetmeye başlamıştı. Ya diğer çocuklar ondan hoşlanmazsa? Böyle bir durumda sosyalleşmeyi nasıl öğrenecekti? Babasının konuşmasına bakılırsa, kulağa oldukça önemli geliyordu.

Ayrıca, ya hiç arkadaş edinemezse?

Akşam yemeği için annem onun en sevdiği yemeği, köfteli spagettiği pişirdi ve Liam, annesi ve babası birlikte mutfağın dışındaki kahvaltı köşesinde yemek yediler. Annem de spagettinin yanına köfte koymuştu ama onunki sahteydi. Liam yemek konusunda babam gibi değildi; gerçek eti daha çok sevmesine rağmen sahte köfteleri de seviyordu.

Nedense bu akşam spagetti eriştesini yutmakta zorlandı ve annem kaşlarını çatıp "İyi misin tatlım?" diye sorana kadar tabağındaki köfteleri itti.

Emin değildi. Tüm duyguları bir düğüm halinde birbirine karışmıştı ve onları nasıl çözeceğini ya da ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. O yüzden omuz silkti ve "Elbette" dedi.

Kadın uzun ve düşünceli bir süre ona baktı. "Seni hiç iştahsız görmemiştim."

Bir süre düşündükten sonra tekrar omuz silkti. "Ben de öyle." Hem annem hem de babam güldü ve sonra onu inceleme sırası babama geldi. Babasının keskin, altın rengi bakışları her şeyi görüyor gibiydi ve Liam oturduğu yerde kıpırdandı. Ama babasının tek söylediği, "Belki daha sonra ya da sabah acıkırsın," oldu.

"Tabii, belki," diye mırıldandı Liam, peçetesiyle oynarken.

"Neden yukarı çıkıp banyo yapmıyorsun?" Annem önerdi. "Birazdan seni yatağına yatırmak için kalkacağım."

Liam dışarıya baktı. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı ama annem ona okul günlerinde daha erken yatması gerektiğini söylemişti. O zamanlar buna aldırmanmıştı ama şimdi berbat bir durumdu.

"Zorunda mıyım?" diye sordu. "Saat çok erken ve ben yorgun değilim."

"Evet, zorundasın." Ona gülümsedi. Annemin gülümsemesi dünyadaki en güzel şeydi ve neredeyse her şeyi daha iyi hale getirirdi. Neredeyse erken yatma zamanını bile iyi hale getiriyorlardı, ama tam olarak değil.

Tartışmayı düşündü ama yüzlerindeki sakin ifadeden annesiyle babasının bu konuda işbirliği yapacaklarını anlayabiliyordu.

Kederli bir iç geçirdi. "Peki, tamam."

Liam oturduğu yerden kalkıp ayağa kalkarken, babası kolunu Liam'a doladı ve onu kucaklamak için kendine çekti. Liam ona yaslandı. Babası o kadar büyük ve güçlüydü ki, Liam ona yaslandığında korkması zordu.

Sorun şu ki, babasına sonsuza kadar yaslanamazdı. Okula kendi başına gitmek zorundaydı.

Liam doğrulurken, babası onu alnından öptü. Annesi, "Birkaç dakika sonra görüşürüz," dedi.

Üst katta, banyo oyuncaklarını biraz düşündü, ama artık oynamak istemiyordu, bu yüzden onun yerine duş aldı. Saçlarını kuruladıktan ve donunu giydikten sonra dolabına gitti ve bir çift ten rengi haki şort ile sarı mavi ekose bir gömlek çıkardı. Gömleğin yakası vardı ve önden düğmeliydi. Sarı ve mavi renkler ona gökyüzünü hatırlatıyordu.

Bu onun en sevdiği kıyafetiydi. Haki pantolonunu giydi ve gömleğinin içine büzüldü. Annesi odasına girdiğinde tam düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

Kaşları havaya kalktı. "Ne yapıyorsun?" "Okul için giyiniyorum," dedi ona.

Ağzının kenarından şaşkın bir gülümseme belirdi. "Tatlım, sabaha kadar okula gitmeyeceğinin farkındasın değil mi?"

Ona ciddi bir bakış attı. "Bunu biliyorum."

"O zaman neden okul kıyafetlerini giyiyorsun?"

Tek ayağıyla halıya bastı. "Geç kalmak istemiyorum. Şimdi giyinirsem daha iyi olur diye düşündüm."

Gülümsemesi soldu ve ona tamamen ciddi bir bakışla karşılık verdi. Sonra da bebekken onu salladığı sallanan sandalyeye oturmaya gitti. Çok büyüdüğü için beşiği çıkarıp gerçek bir yatak koymuşlardı ama sallanan sandalyeyi muhafaza etmişlerdi.

Aslında, annesinin onu sandalyede sallamasından hâlâ hoşlanıyor olabilirdi. Bazen. Kimseye söylemediği sürece, ki söylemeyeceğine söz vermişti.

Annem Bunny'yi yoldan çekmek zorunda kaldı. Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve pelüş oyuncakı iki eliyle tuttu.

"Yarın oldukça önemli bir gün," dedi. "Emin olmak için bu gece okul kıyafetlerini giymek istersen anlarım. Ama sabah giyinmek için bol bol vaktin olacağına ve iyi bir kahvaltı yapacağına söz versem ve yine de okula zamanında yetişsen nasıl olur? Bu yardımcı olur mu?"

Bir omzunu kaldırarak, "Olabilir," diye itiraf etti.

"İstersen okul kıyafetleriyle uyuyabilirsin ama uyursan kırıışrlar ve sabah giymek istemeyebilirsin."

Kaşlarını çattı. Yarın bu kıyafeti giymek istiyordu, başka bir şey değil. "Tamam, pijamalarımı giyerim."

"Bence bu akıllıca bir seçim. Çok daha rahat edeceksin." Süpermen pijamalarını giyerken Tavşan'ın sarkık kulaklarının arasını okşadı. "Bana okul konusunda neden bu kadar gergin olduğunu söyleyebilir misin?"

Biraz düşündü.

Ona kötü olup olmadığını soramazdı, çünkü ya öyleyse? Ya başkaları onun kötü olduğunu anlayabilirse?

Ya annem o sorana kadar kötü olduğunu bilmiyordu ama sonra öğrendiyse? O sıcak, gergin his geri geldi. Babası yaralanmadan önce kaybetmeyi hiç düşünmemişti ama şimdi düşünüyordu. Ve annesini kaybedemezdi. Kaybedemezdi.

Tekrar konuştuğunda sesi daha sessiz, daha yumuşaktı. "Liam, iyi misin?"

Başını eğerek, "Bilmiyorum" diye mırıldandı.

"Benimle birkaç dakika sallanmak ister misin?"

Başıyla onayladı. Sallanan sandalyeye geri oturdu ve çocuk kucağına tırmanırken kollarını ona doladı. Çocuk başını onun omzuna koydu ve kadın onu salladı. Bir süre sonra Bunny'yi ona uzattı ve Bunny oyuncağına bakarak gülümsedi. Artık onun için çok büyüktü ama yine de yanında olması hoşuna gidiyordu.

"Şu bacaklarına bak," dedi. "Şu koca ayaklara bak."

Çocuk kıpırdanıp gülünceye kadar kalçasını dürttü. Bir süre bacaklarına baktılar. Çok uzunlardı ve ayakları neredeyse yere kadar sarkıyordu ama umurunda değildi.

"Çok yakında sırtıma binmek için fazla büyük olacaksın," dedi usulca.

Bir sızı çarptı. Wyr formunu seviyordu, seviyordu, seviyordu ve o yaz onu ormanda gezintiye çıkardığı zamanki kadar hiç mutlu olmamıştı.

"Büyümeyi durduramıyorum" diye fısıldadı.

Kız hemen ona sıkıca sarıldı. "Elbette yapamazsın," dedi ona güçlü bir sesle. "Yapmamalısın da. Sadece işleri tersine çevirmemiz gerekecek. Yeterince büyüdüğünde, *onun* yerine *senin* sırtına bineceğim."

Gülümsemeye başladı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Ve ben de bunu çok seveceğim. Pinky yemin ederim." Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Seni ne kadar sevdiğimi anlatacak kadar büyük kelimeler yok."

Uzay oldukça büyüktü. Aslında, bildiği en büyük şeydi. Ona "Seni uzaydan daha çok seviyorum" dedi.

Başını eğerek onun gözlerinin içine gülümsedi. "Ne kadar mükemmel. Ben de seni uzaydan daha büyük seviyorum."

Yavaş yavaş gerginlik ve sıcaklık hissi hafifleyene ve adam kendini daha iyi hissedene kadar sallanmaya devam ettiler. Liam'a yatağa girmesini önerdiğinde, Liam itiraz etmedi ve yorganı Liam'ın üzerine örttükten sonra ona son bir öpücük verdi ve giderken ışıkları söndürdü.

Yuvarlanan Liam hemen uykuya daldı ve rüyasında ineklerden gelen ılık, taze kanın boğazından aşağı akarken ne kadar lezzetli olduğunu gördü.

İkinci Bölüm

Annem sözünü tuttu ve onu en sevdiği kıyafetlerini giyip babamla birlikte çırpılmış yumurta ve biftekten oluşan büyük bir kahvaltıya oturabilmesi için yeterince erken uyandırdı.

Babası da iş için giyinmişti ama yeni evlerinde şehirde olduğu kadar sık takım elbise giymiyordu. Bugün kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti ama masada yanında bir yığın iş kâğıdı vardı.

Liam sandalyesinde zıplıyor ve bir yandan yemek yerken bir yandan da çatalını sallıyordu. Bazen görünmez bir orkestrayı yönetiyormuş gibi yapıyordu. Liam üçüncü kez saatin kaç olduğunu sorduğunda, babam masadan kalktı ve mutfaktan çıktı.

Birkaç dakika sonra elinde portatif bir çalar saatle döndü ve Liam'a öyle bir baktı ki, Liam kıkırdamak zorunda kaldı. Göz ucuyla annesinin de sessizce güldüğünü görebiliyordu.

"Üzgünüm, üzgün değilim," dedi Liam. Bunu internetten öğrenmişti.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi babam, siyah bir kaşını kaldırarak.

Annem biraz daha kahve almak için mutfığa gittiğinde babam dönüp onun gözlerinin içine baktı. Yüzündeki tüm espriler kaybolmuştu ve bu Liam'ı da ayıltmıştı.

"Bugün öğretmenler de dahil olmak üzere herkesten daha güçlü olacaksın," dedi babam, ciddi olduğunu belli eden sessiz bir şekilde. "Hugh ve diğer birkaç muhafız etrafı gözlemek için yakında olacaklar ama okul arazisinde olmayacaklar. Öfkeni kontrol edeceğine ve öğretmenin dediklerini yapacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Evet," dedi Liam. Dik oturdu. Babası

ona gülümsedi. "Aferin oğlum."

Ama ya öyle değilse? Ya iyi bir çocuk değilse?

Sıcak, gergin his geri döndü ve çatalını bırakmak zorunda kaldı. "İzninizi isteyebilir miyim?" diye sordu.

Babasının bakışları Liam'ın tabağında bıraktığı yemeğe gitti ama bu konuda bir şey söylemedi. Onun yerine, "Tabii. Git dişlerini fırçala ve sırt çantanı al" dedi.

Liam'ın yeni sırt çantası tutkal, makas ve boya kalemleri gibi okul listesindeki her şeyle doluydu. Liam kendisine söyleneni yapmak için aceleyle yola koyuldu ve çok geçmeden annesi, Eva ve o ciplerden birine doluşup okula doğru yola çıktılar.

Yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama Eva aniden sağa döndü ve okulun otoparkına girdiklerini fark etti.

Uzun, zincirli bir çitin arkasında yer alan büyük okul oyun alanına merakla baktı. Büyük ağaçlar bolca gölge sağlıyordu ve bir salıncak seti ile birlikte iki orman jimnastiği vardı.

Annesinin beyzbol şapkasını ve koyu renk güneş gözlüklerini takmasını izledi. Dışarı çıktıklarında şapka ve gözlüğü sık sık takardı. Buna "gizli görünüm" diyordu. Ona dönerek parlak bir gülümseme verdi. "Hazır mısın?"

Hayır. "Evet!"

"Tamam, hadi gidelim."

Araçtan indiklerinde, diğer ebeveynlerin ve çocukların da okula girdiğini fark etti. Çoğu ya insandı ya da Wyr, ama Kara Fae'ye benzeyen bir kızı da fark etti. Siyah saçları çenesinde küt bir şekilde kesilmişti ve sivri kulakları parlak başlığının arasından görünüyordu. Liam gibi o da diğer çocukların çoğundan daha uzundu ve iri gri gözleri her yere bakıyordu.

Annesi elini uzattı ve o da tuttu. Telepatiye geçti. *Unutma, Liam Giovanni olarak kayıtlısın, Liam Cuelebre olarak değil. Müdür senin kim olduğunu biliyor ama başka kimse bilmiyor.*

Unutmadım, dedi ona. Annemin kızlık soyadını kullanmayı seviyordu. Bu ona gizli görevdeymiş gibi hissettiriyordu.

Güneş gözlüğünü burnundan aşağıya doğru çekerek camının üstünden ona baktı. *Çok fazla gücün var, tatlım. . . Gücünü koruduğundan emin ol.*

Vücudunu sıkıca saran bir pelerin, tamam mı? Aksi takdirde birilerini tedirgin edebilirsin.

Tamam, dedi.

Peki ya cep telefonun? Yanında mı?

Evet. Telefonun durduğu şortunun cebini yokladı.

Bir numarayı hızlı ararsan kimi bulursun?

Ona baktı. Sana.

Bu doğru. İki numara kim?

Baba. Karanlık Fae kızı onlara doğru bakmadığı zamanlarda ona bakmaya devam etti. Kızın görünüşü hoşuna gitmişti. Küstah görünüyordu.

*Peki ya üç
numara?*

Hugh.

Parmakları onunkileri sıkıca kavradı. Hemen birine ihtiyacın olursa önce Hugh'u aramayı unutma, çünkü o okulun hemen dışında olacak.

Unutmayacağım, dedi ona.

"Harika bir gün geçireceksin, bunu biliyorum," dedi annem yüksek sesle. Sesi biraz tıkanmış gibiydi, sanki üşütmüş gibiydi. "Daha geçen yıl fıstık kadar olduğuna inanmak çok zor."

Ağzının kenarından, "Anne, artık herkesin içinde bana öyle demeyeceğine söz vermiştin," dedi.

"Doğru ya! Özür dilerim, tatlım."

Kapıya vardıklarında ona döndü. "Sınıfıma nasıl gideceğimi hatırlıyorum. Sorun değil, artık eve gidebilirsin."

"Kulağa hoş geliyor. Okuldan sonra seninle burada buluşuruz." Kız ona biraz tuhaf görünen bir gülümseme verdi ama adam bunu uzun süre sorgulayamayacak kadar meşguldü.

"Tamam." Elini çekerek onu öpmek için uzandı.

Genelde iyimser bir adamdı ve içeri dalarken dün geceki gerginliği geçmişte kalmıştı, çünkü annem haklıydı.

Harika bir gün geçirecekti.

** * **

Pia, Liam okul binasının içinde gözden kaybolurken arkasından baktı.

Son birkaç ay içinde saçları bal rengi bir altın rengine dönüşmüştü ve boyunun kendi omzu kadar uzaması uzun sürmeyecekti. Ne zaman kendisinininkiyle aynı gece yarısı menekşesi rengine olan gözlerine baksa, onun uzun boylu, genç bedeninde bulunan Güç'ü bir an için fark ediyordu.

Dragos'un Gücü ile aynı değildi. Aynı ateşli sıcaklıkla kaynamıyordu. Ama en az onun kadar güçlü, en az onun kadar büyüktü.

Onunla gurur duyuyor, geleceği için biraz da korkuyordu ve onu o kadar çok seviyordu ki, bazen ciğerlerindeki havayı sıkıyordu.

Ve onun ne kadar güçlü ve cesur olduğuna bir bakın. Ona arkasından tek bir bakış bile atmadan binaya doğru koştu.

Bu *iyiydi*. Onun için iyi.

Eva'nın beklediği SUV'ye doğru yürümek için döndüğünde, gözlerinden yaşlar boşandı ve yanaklarından aşağı süzüldü.

Yolcu koltuğuna tırmanarak kapıyı çarptı ve dosdoğru önüne baktı. "Beni bundan vazgeçirmeye çalışma. Ağlamam gerek."

Eva koyu kahverengi bir elini dizine koyarak nazikçe okşadı. "Bebeğin daha yeni okula gitti. Devam et ve istediğin kadar ağla şekerim. Bugün istediğin her şeyi yapmakta özgürsün."

Eva onları eve bırakırken Pia başını salladı, gözlerini sildi ve yolcu penceresinden dışarı baktı. Evdeki işlerin büyük kısmı nihayet bitmişti ve şimdi inşaatın odak noktası göl kenarındaki ofis kompleksi idi.

Dragos'un geçen ay ağır yaralandığı yer.

Pia bilerek o bölgeden uzak durmaya çalışmamıştı ama Dragos'un kazasından sonra o ya da bu nedenle oraya hiç gitmemişti. Kendi kendine kompleks tamamlandığında her şeyin farklı olacağını söyleyip duruyordu. Şimdilik, ne zaman ağaçların arasından geçip manzaraya baksa, hatırlayabildiği tek şey Dragos'un ölmüş olabileceğini düşündüğünde hissettiği dehşet ve korku oluyordu.

Park ettikten sonra Eva ona sıkıca sarıldı. "Konuşmak istediğin bir şey olursa bana haber ver."

"Söylerim. Teşekkürler." Sarılmaya karşılık vererek Dragos'u bulmak için içeri girdi.

Ofisinde, masasında oturuyor ve kurdurduğu güvenli telekom sistemi aracılığıyla bir toplantı yapıyordu. Günler süren yoğun konsantrasyonun ardından

Diğer Dragos'un - kazadan önceki Dragos'un - ne yapacağını düşünmeye çalışırken, sonunda bilgisayarındaki şifreyi yeniden oluşturmayı başarmıştı. Sesleri duyduğunda nöbetçilerinden ikisini, Graydon ve Constantine'i tanıdı.

Yaralanması ve ardından gelen hafıza kaybıyla ilgili her şeye böyle yaklaşırdı. Buna bir savaş muamelesi yapıyor, kazanmak için tüm dikkatini ve taktik becerilerini sahaya sürüyordu. Pia bunu izlemeyi hem heyecan verici hem de yorucu buluyordu.

Bölmek istemeyerek kapı aralığında beklemeye başladı, ama Dragos onu görür görmez ekranına, "Daha sonra konuşuruz. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Elbette." Constantine'in sesi hoparlörlerden net bir şekilde duyuluyordu. Graydon, "Bunu tekrar açmaya hazır olduğunuzda bana mesaj atın," dedi.

Sonra Dragos sert yüz hatlarında endişeli bir ifadeyle masasının köşesinde belirdi. Kaşlarını çattı. "Ağlıyorsun."

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Evet, Liam'ın binaya girişini izledikten sonra duygusallaştım. Onunla gelmemi istemedi ve arkasına bile bakmadan koşarak içeri girdi ve bunu yapabilecek kadar güçlü ve güvenli olduğu için çok mutlu oldum. Sonra eve kadar bir bebek gibi ağladım."

Adam onu kollarının arasına aldı ve o da memnuniyetle, adamın onu koruyucu bir şekilde saran şiddetli enerjisini iliklerine kadar hissetti.

En sevdiği yeri buldu, göğsünün ortasında yanağını yaslayabileceği hafif bir göğüs kemiği çukuru. Bir an öylece durdular ve sonra şöyle dedi: "Helikopter ebeveyn olmak istemiyorum ama biliyorsun, böyle büyümeye devam ederse, ... olacak. Ne yani, aslında iki yaşındayken yirmi sekiz yaşında mı olacak? Bu benim başımı döndürüyor ve beni endişelendiriyor."

Dragos'un başını salladığını hissetti. "Düşüncelerinizi ayarlamak ne kadar zor olsa da, onu asla normal standartlara göre yargılayamayacağız. O çok büyük bir deha."

"Biliyorum ama benim geçmişim de o kadar insaniydi ki, bildiği şeyleri nasıl bildiğini anlamıyorum."

Parmakları kızın saçlarının arasından geçti. "Yaşlı Irkların ilk nesli, Dünya'nın doğuşunda ortaya çıktıklarında tamamen şekillenmişlerdi.

Dünya. Büyü uzun zamandan beri dengeye oturdu, ancak başlangıçta hiçbir yerde tanımlanmamıştı. Sıcak ve vahşi bir şekilde akıyordu ve çılgınca şeyler oluyordu. Liam'ın herhangi bir çocukluk deneyimi yaşamamasının tek nedeni gebe kalmış olması ve ilk nesil gibi kendiliğinden oluşmamış olması olabilir."

Hamile olduğunu ilk öğrendiğinde yaşadığı şoku düşündü. "Gebe kalması bana biraz kendiliğinden olmuş gibi geldi" diye mırıldandı.

Dragos devam ederken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu, "O aynı zamanda çok nadir ve büyülü iki ebeveynin ürünü ve her birimizden miras aldığı birleşik Güç oldukça eşsiz. Eğer dünyanın başlangıcında dünyaya gelmiş olsaydı, o da tamamen şekillenmiş olarak var olabilirdi. Şu anda olduğu gibi, doğa kanunlarıyla mücadele etmek zorunda."

Onu dinlerken sakinleşti. O her zaman kendisinden çok daha sıcaktı. Onun vücut sıcaklığından, kendisini saran kollarının sert gücünden, varlığının tüm şehvetli kanıtlarından keyif alıyordu. "Başlangıçta her şeyin nasıl olduğuna dair hikâyeler dinlemeye bayılıyorum. Kulağa büyüleyici geliyor."

"Tehlikeli ve öngörülemez bir zamandı," dedi ona. "Ve evet, aynı zamanda büyüleyiciydi de." Yanağını onun başının üstüne yasladı. "Her halükarda, Liam hakkındaki tüm bu konuşmalar tamamen spekülasyondan ibaret, çünkü onu karşılaştırabileceğimiz neredeyse hiçbir şey yok."

"Gelecek bize ne getirirse getirsin kabul etmek zorundayız ve sorun değil," diye mırıldandı. "Ben uyum sağlayacağım. Önemli olan onun sağlıklı ve mutlu olması." Başını geriye eğerek ona alaycı bir gülümseme verdi. "Kesin olan bir şey var ki, buralar hiç sıkıcı değil, değil mi?"

Seksi ağzı genişledi. "Hayır, asla öyle değil."

"Neyse, toplantınızı böldüğüm için özür dilerim."

Büyük bir eliyle kızın başının arkasını kavradı. "Beni her zaman bölmelisin. Eğer ertelenemeyecek kadar acil bir şeyle uğraşıyorsam, sana haber veririm."

Bakışları ofisin bir köşesine kaydı. Odanın o bölümüne sandıklar ve kitap yığınları hâkimdi. Büyük yuvarlak konferans masası daha da fazla kitapla doluydu ve kütüphanede onun ilgisini bekleyen daha fazla sandık vardı.

Temmuz ayından bu yana Dragos hem insan hem de Mürver Irkların tarihi ve siyaseti üzerine çeşitli kitaplara sanal bir servet harcamıştı ve her bir kitap kümesinin konusu hafızasında keşfettiği boşluklara odaklanıyordu.

Gecenin geç saatlerine kadar saplantılı bir şekilde kitap okumanın yanı sıra, büyük kurumsal kararlar askıya alınırken her bir nöbetçiyle konuşarak uzun saatler geçirdi. Wyr malikanesinin kendisiyle birlikte işletmeleri de suda yüzüyor ama ileriye doğru bir adım atamıyordu.

Neyse ki bu yıl için siyasi sezonun en hareketli dönemini geride bırakmışlardı. Dragos'un yardımcıları, özellikle de Kris, kendilerini takıntı derecesinde işlerine adanmışlardı ve nöbetçilerin yardımıyla Dragos kendi iyileşme sürecine odaklanmaya zaman ayırabiliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yeni bir şey yok." "Çok şey öğreniyorum" diye homurdandı.

Hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu. İyileşmesinin ilk birkaç haftasında, kendiliğinden hafızasını geri çağırdığı birkaç güçlü olay yaşamıştı. Şimdi son birkaç yıla ait neredeyse her şeyi hatırlıyordu ama o zamandan beri tüm yüzyılları kaybettiğini keşfetmişti ve son buluşunun üzerinden en az on gün geçmişti.

Ve hemen belirttiği gibi, tarihte gerçekten olan pek çok şey hiçbir kitaba girmemişti. Aslında Dragos'un hayatının büyük bir kısmı özel savaşlar, kan davaları, anlaşmalar ve ihanetlerle geçmişti.

Gözlerini kapatarak onun geniş, kaslı sırtını okşadı. "Çok özür dilerim."

Gerçekten de öyleydi. Yaşadığı hayal kırıklığı için çok üzgündü ve tüm bu deneyimin onun dünyaya daha da güvensiz gözlerle bakmasına nasıl katkıda bulunduğunu anlıyordu. Artık daha savunmasız olduklarına ve bilmediği şeylerin bir gün onlara zarar verebileceğine inanıyordu.

Ama bir bakıma bunu anlayamıyordu. Geçmişte o kadar uzakta ne olduğu umurunda değildi. Onun için gerçekten önemli olan tek şey, onun tekrar kendisine ait olması, onu hatırlaması, fiziksel sağlığına kavuşmuş olması ve onu her zamanki kadar sevmesi ve ona ihtiyaç duymasıydı.

Wyr malikânesi güçlüydü. Her türlü yardıma ve korumaya sahiptiler ve başka her şeyi yeniden inşa edebilirlerdi.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Burnunu onun saçlarına gömdü, derin bir nefes aldı ve iç çekti. "Sadece burada bulunarak bile yardım ediyorsun."

"O kısmı kolay," dedi ona gülümseyerek. "Çünkü başka hiçbir yerde olamazdım." Bir süre durakladıktan sonra daha nazik bir şekilde ekledi: "Bazen ne kadar sıkı çalıştığın konusunda endişeleniyorum. Yaralanalı sadece bir ay oldu, bu yüzden daha fazla anıya sahip olabilirsin. Ama umarım hatırlamayabileceğin gerçeğini de kabullenebilirsin."

"O köprüye geldiğimde geçeceğim," dedi. Sesinin tonu kararmış ve keskinleşmişti. "Ama henüz oraya gelmedim ve bu arada hayatımın tek bir anını bile savaşmadan bırakmayacağım."

Bu vahşiliği onu en başta kendisine çeken şeylerden biriydi. Savaşmadan kendisine ait hiçbir şeyin gitmesine izin vermezdi. Ve tanıdığı en acımasız, en iğrenç savaşçıydı.

Şimdi bunun verdiği rahatlıkla başını kaldırdı ve o da hemen karşılık verdi, çenesini kavradı ve birlikte yarattıkları ateşin parlaklığında diğer her şey yok olana kadar ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Üçüncü Bölüm

Okul Liam'ın düşündüğü kadar ilginçti.

Aslında *okul* kısmı pek de ilginç değildi ama anne ve babası onu diğer birinci sınıf öğrencilerinden çok daha fazla şey bileceği konusunda uyarmıştı. Sabırlı ol, demişlerdi. Okul deneyimin herkesinkinden farklı olacak.

Geri kalan her şey harikaydı.

Öğretmenin adı Bayan Teaberry'ydi ve oldukça yaşlıydı. Bayan Teaberry'nin tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu - diğer insanların doğalarını tanımlamakta henüz çok iyi değildi - ama yarı Fae olabilirdi. Saçları griydi ve yüzünde ifadesi değiştikçe hareket eden ilginç çizgiler vardı.

Sınıfında yirmi çocuk vardı ve onları hayranlıkla izliyordu. Bazıları şamatacı ve heyecanlıydı, bazıları ise çekingen ve utangaç görünüyordu. İçlerinden biri birkaç dakika boyunca sessizce ağladı ve bunu bir elinin arkasına sakladı. Onun için üzülüyordu ama sınıfta onun karşısında oturduğu için yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Karanlık Fae kızdan hiçbir iz yoktu, bu yüzden başka bir sınıfta olmalıydı. Bunun için üzgündü, çünkü kızın gözlerinin ışıltısını seviyordu.

Öğretmen çok konuştuğu için sıkıldı ve dikkatini vermeyi bıraktı. Bakışları masasının arkasında, bir köşedeki kitaplıkta duran kitap koleksiyonuna kaydı. Bunlar çocuk kitapları değildi. Başlıklarında *öğrenme metodolojisi* ve *birinci sınıf okuryazarlık* gibi kelimeler geçen yetişkin kitaplarıydı.

Daha önce bu kitaplara benzer bir şey okumamıştı ve ilgisini çekti.

Sabah teneffüsü geldiğinde, sıradan kayarak sınıfa geri döndü ve öğretmenin kitaplarını incelemeye başladı. Kitapları karıştırmıştı.

Bayan Teaberry boş sınıfa geri döndüğünde neredeyse hepsi oradaydı.

Yüzündeki kırılganlıklar şaşkınlık ifadesine dönüştü. "Liam," dedi. "Ne yapıyorsun sen? Herkesle birlikte dışarıda olman gerekiyordu."

Son kitabı da kapatıp rafa geri koydu. "Önce senin kitaplarını okumak istedim."

Kadın güldü. "Onlara bakmayı bıraktın demek istiyorsun. Onlar senin için biraz fazla eski."

Dönerek başını ona doğru eğdi. "Hayır, onları okudum. Artık bitti."

Gözleri kısıldı ve gülümsemesi yerini çok daha sert bir ifadeye bıraktı. "Uzun hikâyeler anlatan birini takdir etmem. O kitapların hepsini birkaç dakika içinde okumadın. Onlara sadece baktığınızı söylemeliydiniz."

Kafası karışan adam gözlerini kırıştırdı. Masal falan anlatmıyordu.

Kız ona yalancı mı diyordu? Emin değildi. Daha önce hiç kimse ona yalancı dememişti.

"Hayır," dedi yine sabırla. "Onları okudum."

Kitaplar hakkında sorular sormasını bekledi, annem ve babam da böyle yapardı.

Bunun yerine ifadesi soğudu ve sesi keskinleşti. "Dışarı çık genç adam. Bunu sonra konuşuruz."

Neyi sonra konuşacağız?

Kafası her zamankinden daha karışık ve biraz da öfkeli bir halde söyleneni yaptı ve dışarı çıktı.

Çok fazla çocuk vardı, sadece kendi sınıfından çok daha fazlası. Büyükler de dahil olmak üzere tüm sınıflar dışarıdaydı. Kıpırdamadan durdu, manzarayı içine çekti.

Sabah güneşli ve sıcaktı ve kabarık beyaz bulutlar gökyüzünde süzülüyordu. Yüzünü güneş ışığına doğru çevirerek, uçuşan bulutlara katılmayı çok istedi ama yapması gereken bu değildi.

Okul arazisinin hemen dışında bir yerde, Hugh ve diğer muhafızlar nöbet tutuyorlardı, ama gözden uzak bir yerdeydiler. Merhaba demek için Hugh'yu aramayı düşündü ama telefonunun sadece acil durumlar için olması gerekiyordu ve yalnız hissetmenin acil bir durum olduğunu düşünmüyordu.

Oyun alanında bazı çocuklar koşuyor ve bağırıyor, bazıları da jungle gym'lere tırmanıyordu. Diğerleri salıncakta sallanıyordu ve birkaçının çömelip ağaçlardan birinin dibini kazdığını fark etti.

Teneffüse geç katıldığı için nasıl katılacağından tam olarak emin değildi. Etrafta koşup bağırması mı gerekiyordu, yoksa orman jimnastiğine mi tırmanmalıydı? Bunların hiçbirini yapmak istemiyordu, bu yüzden onun yerine Karanlık Fae kızını aramaya gitti.

Bu biraz zamanını aldı, çünkü kızı bulmak kolay değildi, bu da onu daha da meraklandırdı ve ilgisini çekti. Avcılık içgüdüleri devreye girerek daha az belirgin, daha gözden uzak yerlere bakmaya başladı.

Ağaçların arkası ya da çıplak beton bir merdiven boşluğu gibi daha az belirgin ve gözden uzak şaşırtıcı sayıda yer vardı. Binanın köşesini döndüğünde, Karanlık Fae kızını gergin bir sahnenin ortasında buldu.

Her şeyi bir anda kavradı. Kızla birlikte dört erkek çocuk vardı. Çocuklardan biri yere diz çökmüş, burnunu çekiyordu.

Karanlık Fae kız üç çocuktan birini itti. "Onu rahat bırakın!"

Çocuk onu sertçe iterek tökezlemesine neden olurken, son iki çocuk onun etrafında bir çember oluşturdu. "Sana daha önce de bu işe karışmamanı söylemiştim," diye tısladı ilk çocuk. "Burnunu ait olmadığı yere sokmayı bırak."

Liam kaşlarının havaya kalktığını hissetti. Tüm bunların ne hakkında olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama içindeki avcı içgüdüsel olarak üç çocuğun nasıl davrandığını fark etmişti. Karanlık Fae kızını bir avmış gibi davranmaya çalışıyorlardı ama belli ki kızın buna hiç niyeti yoktu.

Yine de dördüncü çocuk, yerde yatan, biraz av gibi davranıyordu. Diğerlerinden daha küçüktü, daha narin yapılıydı ve korku ondan dalga dalga yayılıyordu.

Liam uzun bir süre ona baktı. Av gibi davranıyor olsa da, o vahşi bir hayvan ya da inek değildi. O bir insandı. Liam onun insan olabileceğini, diğer üç çocuğun ise bir tür Wyr olduğunu düşündü.

Kara Fae kızı ellerini yumruk yaptı. Şiddet havada asılı duruyordu, görünmez ama yine de çok gerçek bir varlık.

Ellerini haki şortunun ceplerine sokan Liam, tek parmağıyla telefonunun ucuna dokundu ama bıraktı.

"Merhaba çocuklar. N'aber?" dedi.

Karanlık Fae kızının ittiği çocuk öfkeyle arkasını döndü. "Seni ilgilendirmez. Defol git."

Liam insan çocuğa düşünceli bir bakış daha attı. Yanağı kızarmıştı. Sanki biri ona vurmuş gibi görünüyordu.

Liam'ın dikkati tekrar kendisine "defol git" diyen çocuğa yöneldi. O bir elebaşı mıydı? Liam hep bir elebaşıyla tanışmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ederdi.

"Hiç sanmıyorum. Bence yaptığın şeyi bırakmalısın." Elebaşı Çocuk bakakaldı. "Aptal mısın sen?"

"Hayır." Karanlık Fae kızına bir bakış fırlattı. "Öyle olduğuma inanmıyorum." Kızın yüzündeki ifadenin biraz şüpheci olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Elebaşı Çocuk öne çıktı, duruşu agresif ve gözlerindeki ifade düzdü. Diğer iki çocuk onun iki yanında yer aldı. Liam ne yaptıklarını anlamıştı. Babası bundan daha önce bahsetmişti. Buna sürü davranışı diyordu.

Elebaşı Çocuk, "Evet, bence sen oldukça aptalsın," dedi.

Liam'ın vücudunda ilginç şeyler oluyordu. Kendini kızarmış ve gergin hissediyordu, aynı anda hem kızgın hem de çok tetikteydi.

Şiddet iyi bir şey olabilirmiş gibi hissediyordu.

Ellerini ceplerinden çıkaran Liam, Elebaşı Çocuk'a doğru yürüdü. Göğsü diğer çocuğun göğsüne, onu geriye savuracak kadar sert bir şekilde çarpına kadar durmadı. Şaşkınlık Elebaşı Çocuk'un yüzünü kapladı. Yumruğu havaya kalktı ve Liam'ın yüzüne doğru fırladı.

Liam diğer çocuktan çok daha hızlı olduğunu fark etti ve bir şeyler yapmak için bolca zamanı vardı. Elebaşı Çocuk'un kendisine doğru gelen yumruğunu izlerken, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Bu arada, içindeki her şey daha sert, daha hızlı koşuyor gibiydi. Kalbinin sanki koşuyormuş gibi çarptığını hissetti ve bu hoşuna gitti.

İyi hissettiriyordu.

Bir kolunu kaldırdı ve Elebaşı Çocuğu boğazından yakalamak üzereyken yumruğu engelledi. Diğer çocuğun ifadesi şok olmuşa döndü ve öksürdü.

Etraflarında, Karanlık Fae kızı ve diğer iki çocuk yer değiştirdi. İçlerinden biri küfretti. İnsan çocuk birkaç metre süründü, ayağa kalktı ve kaçtı.

Bunların hiçbirisi önemli değildi. Liam Elebaşı Çocuk'un gözlerinin içine baktı. Sen, diye düşündü. Sen bir avsın.

Sen benim avımsın.

Elebaşı Çocuk'un gözleri büyüdü ve korku çirkinliğe katılmak için içeri süzüldü. Liam'ın cep telefonu çaldı ve o anı böldü.

Bir an için hareket etmedi. Ringleader Boy'un boğazını kavramış olmak çok iyi hissettiriyordu. Sonra telefonu tekrar çaldı ve tüm dünyada sadece üç kişide numarası vardı -Hugh, annesi ya da babası- bu yüzden Elebaşı Çocuk'u bırakıp cebine uzandı.

Bunu yaparken diğer çocuğun yüzü buruştu. Boğazını ovuşturarak, "Okulda cep telefonu bulundurmaman gerekiyor," diye tersledi.

Liam izlerken, Elebaşı Çocuk geriye doğru zıplayarak iki arkadaşına katıldı ve hepsi birden koşarak okul binasının köşesinde kayboldular.

Telefonunu çıkararak cevap verdi. "Alo?"

Hugh nazik ve rahat bir ses tonuyla sordu: "Merhaba Liam. Ne yapıyorsun dostum?"

Sadece bu soruyu sorması bile Liam'ın Hugh'nun ne yaptığını bildiğini düşünmesine neden oldu. Liam başını kaldırdı ve etrafına bakındı. Hugh'yu göremiyordu ama bu Hugh'nun onu göremediği anlamına gelmiyordu.

Başının arkasını ovuşturarak, "Açıklaması biraz zor," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette, sanırım." Topuklarının üzerinde dönerek etrafına bakındı. Onu iri ve dikkatli gözlerle izleyen Karanlık Fae kızı dışında herkes gitmişti. Hugh'ya, "Birine çok kızdım ve neredeyse kendimi kaybediyordum," dedi.

"Ama yapmadın."

"Hayır." Ama yapabiliirdi. Çok yaklaşmıştı. Bu onu kötü biri mi yapıyordu? Dürüslük onu itiraf etmeye zorladı: "Bu sefer değil."

Hugh'nun sesi şok olmuş ya da endişelenmiş gibi çıkmadı. Aslında sesi her zamanki gibi yumuşaktı. "İyi işti, delikanlı. İyi misin?"

"Evet. Sanırım."

"İhtiyacın olursa ara."

"Ararım."

Telefonu kapattı ve Kara Fae kızına "Merhaba, benim adım Liam" dedi.

Double Oh Peanut ve Rock Star şeylerini de eklemek istedi ama kızın bunu ilk seferki kadar komik bulacağını sanmıyordu.

O da selamına karşılık vermedi. "Ben Marika." dedi. Telefonu işaret etti. "Birincisi, bu başını belaya sokacak. Bayan Teaberry'nin sınıfındasın, değil mi?"

"Evet."

"Onun kötü tarafına geçersen gerçekten kötü olabilir. Daha önce de çocukları ağlatmıştı."

Cebine koydu. "Telefonumu her zaman yanımda taşımam gerekiyor, bu yüzden sorun çıkmayacak."

Marika başını sallayarak, "İkincisi, o çocuklar mı? Az önce yaptığını affetmeyecekler ya da unutmayacaklar. Bir birinci sınıf öğrencisi için oldukça irisin ve *gerçekten* çok hızlısın. Hatta şimdiye kadar gördüğüm tüm çocuklardan daha hızlı olabilirsin, ayrıca güçlü görünüyorsun. Ama onlar üçüncü sınıf öğrencisi ve şimdi sen de onların bok listesinde ve bu hiç de iyi bir yer değil." Kaşlarını çattı ve nefesinin altında *lanet olsun* diye mırıldandı. "Özür dilerim. Okulda küfür etmemem gerektiğini biliyorum."

Kendini eğlenmiş hissetmeye başlayan Liam, ellerini tekrar ceplerine soktu ve ayaklarının üzerinde sallandı.

"Sorun değil," dedi ona, nöbetçileri, Hugh ve Eva'yı düşünerek. Bazen annesini de, ama özellikle babasını. "Çok küfür eden bir grup insanla birlikte yaşıyorum."

Marika ona yine yan gözle baktı, sanki aklının yerinde olduğundan emin değilmiş gibi. "Bak, sana bir şey söylemeye çalışıyorum. Az önce bazı kötü çocukları gerçekten kızdırdın."

Aslında buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bugün pek çok yeni durumla karşılaşılıyordu. Başının arkasını tekrar ovuşturarak düşündü. *Soğukkanlı* olmak söylenecek en doğru şey gibi görünmüyordu, bu yüzden akli başka bir konuya kaydı. "Kimdi onlar ve neden diğer çocuğa zorbalık yapıyorlardı?"

Sanki onu şaşırtmış gibi durakladı. Sonra şöyle dedi: "Andrew sana yumruk atmaya çalışan çocuk. Liderleri o."

Oh evet. Elebaşı çocuk. Başını salladı.

"Joel ve Brad birer alet. Andrew'un her dediğini yapıyorlar ama bu hiçbir şey yapmadıkları anlamına gelmiyor. Perrin onların sataştığı çocuk. Hepimiz aynı sınıftayız. Perrin geçen yıl çok aptalca bir şey yaptı. Öğretmenler odasına girdiklerini görünce onları ihbar etti. Başları büyük belaya girdi ve yıl sonu pikniğine gitmelerine izin verilmedi, şimdi de onu rahat bırakmıyorlar."

"Ne yapmışlar?"

Yüzü gerildi. "Sana söyledim, gerçekten kötüler. Para çaldılar ve birkaç kez öğle yemeğini mahvettiler. Ev ödevini yırttılar ve onu birkaç kez dövdüler. Bir keresinde annesi dikiş attırmak için onu hastaneye götürmek zorunda kaldı. Perrin'e bitirmesi gereken bir şeye başladığını ve ona kimin zarar verdiğini anne ve babasına söylemesi gerektiğini söyledim ama çok korktu ve konuşmayı bıraktı. Yaz tatili uzun bir süre. Şimdiye kadar başka bir şeye geçmişlerdir diye düşünmüştüm." Sonra geniş, gri bakışları ona kilitlendi ve ifadesi değişti. "Sen araya girdiğine göre, muhtemelen girmişlerdir."

"Yani benimle uğraşmaya başlayacaklar," dedi.

Kızgın görünüyordu. "Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum."

"Tamam, uyarı için teşekkürler," dedi ona. Ondan hâlâ hoşlanıyordu ama kabul etmeliydi ki oldukça huysuz görünüyordu. "Peki ya sen? Sen de Perrin'e arka çıktın."

Kızgın ve biraz da kaybolmuş görünüyordu. "Yapmak zorundaydım. O benim komşum ve birlikte büyüdük sayılır. Küçükken birlikte oynamak zorundaydık. Ve hiçbir şeyin nasıl işlediği hakkında en ufak bir fikri yok."

Demek Perrin'i de av olarak tanımıştı. Liam bir nefes verdi. "Yani seni de yalnız bırakmıyorlar mı?"

"Dediğim gibi, partilerini bastığın için muhtemelen değişmiştir. İlk teneffüsünüzde bu kadar bela bulduğunuza inanmak zor."

Onu aradığını söylemek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu.

Başını büyük oyun alanına doğru çevirdi. "Bak, gitmem gerek. Çok aptal olmamaya çalış, olur mu?"

Bu kulağa harika bir tavsiye gibi geliyordu. Kız koşarak uzaklaşırken, arkasından seslendi, "Teşekkürler, deneyeceğim."

Teneffüs zili çaldı ve herkes koşarak ders sırasına girdi. Birkaç dakika boyunca çocuklar birbirlerini itip kakarak sıraya girmek için doğru yeri ararken oyun alanında bir karmaşa yaşandı.

Liam'ın kürek kemiklerinin arasına bir şey çarptı ve onu tek dizinin üzerine çökertecek kadar sertti. Keskin acı karşısında şaşkınlıkla öksürürken, ellerini önündeki asfalta yayarak ilerledi.

Sonra içinden bir enerji fışkırdı. Zorlukla nefes alarak ayağa fırladı ve dönerek etrafına bakındı. Andrew'u ya da aletlerden Joel ve Brad'i göremiyordu. Diğer çocuklar etrafını sarmıştı. Sesleri çok gürültülü ve tiz geliyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu ya da tuhaf bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu ama o ne olduğunu biliyordu.

Bu sıradan bir itiş kakış değildi. Biri ona sertçe vurmuştu. Daha önce hiç kimse ona vurmamıştı.

Omuzlarını döndürerek ağrıyı hafifletmeye çalışırken, kan vücuduna hücum ediyordu. Bu da başka bir iyi dersti.

Ne kadar güçlü ve hızlı olursa olsun, biri yine de sırtına vurup canını yakabilirdi ve eğer gardını almazsa, bunun geldiğini asla göremeyebilirdi.

Sabahın geri kalanı uzun sürdü. Bayan Teaberry ona gülümsemedi ya da soru sorduğunda kaç kez elini kaldırmış olursa olsun ona seslenmedi. Cevap vermesi için her zaman başka birini seçti, sonunda Liam elini kaldırmayı tamamen bırakana kadar.

Şaşkınlıkla onu inceledi. Sanki ona kızgınmış ya da ondan hoşlanmıyormuş gibi davranıyordu. Bundan ne anlam çıkaracağını tam olarak bilmiyordu. Genelde insanlar onu severdi ama okul beklediğinden çok daha zor geçmişti.

Öğle yemeği vakti geldiğinde mutluydu. Yapabilseydi Marika'yı aramaya giderdi ama tepsilerini alıp uzun masalara otururken sıraya girmeleri gerekiyordu. Bazıları iştah açıcı olmasa da tüm yemeklerini iştahla yedi.

Yemekten sonra bir başka teneffüs için dışarı çıktılar. Gün çok sıcaktı ve diğer çocukların bazıları büyük ağaçların gölgesinde toplanmıştı, ama o sıcak güneş ışığını sevdi ve güneşin tadını çıkardı.

Birinin ona vurduğu kürek kemikleri arasındaki bölge hâlâ ağrıyordu ve omuzlarını döndürdü. Öğle yemeğinde yanında oturduğu kız Sally, "Seksek oynamak ister misin?" diye sordu.

Tam o sırada Andrew, Brad ve Joel'i gördü. Beton merdiven boşluğunu çevreleyen metal korkuluklara asılmışlardı. Konuşurlarken üçü de ona baktı.

Andrew onun bakışlarına karşılık verdi. Diğer çocuğun gözleri kısık ve soğuktu ve Liam'ın omuzları arasındaki ağrıyan nokta zonkluyordu.

Sally'ye, "Teşekkürler ama şimdi olmaz. Belki yarın."

"Tamam." Kadın uzaklaştı.

Sally'nin diğer birkaç kıza katılmasını ve yeni bir seksek oyununa başlamalarını izledi. Sonra tekrar Andrew'a ve aletlere baktı.

O uzaklara bakarken aletlerden biri, Brad, ortadan kaybolmuştu. Andrew ve Joel dirseklerini korkuluklara dayamış, hâlâ onu izliyorlardı.

Liam'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Refleks olarak bir daire çizdi ama Brad görünürde yoktu. Andrew ona gülümsedi ama bu hoş bir ifade değildi.

Bir şeyler planladıkları belliydi ama ne? Liam bunu bilmiyordu. Tekrar seğirmeye başlamıştı ve o ilk büyük şaşkınlık tekmesini attıktan sonra kalbi çarpmaya devam etti ama bu sefer iyi hissetmiyordu. Bu kez ne yapması ya da nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Diğer üç çocuk ona zorbalık yaptığında Perrin de böyle mi hissetmişti?

Liam, Andrew'a bakarken, yavaş ve vahşi bir öfke belirsizliğini yakmaya başladı.

Ben av değilim. *Asla av olmayacağım.*

Ama yine de incinebilirdi.

Ona hâlâ zarar verebilirlerdi. Başka çocuklara da zarar verebilirlerdi.

Andrew parmağını ona doğru eğerek açık bir şekilde davet ettiğinde, ilerlemeye başladı. Etrafındaki binalara ve okul çitinin diğer tarafındaki açık araziye baktı. Hugh'yu ya da diğer muhafızları hâlâ göremiyordu.

Diğer çocuğa doğru ilerlerken bir elini cebine soktu. Ve telefonunu kapattı.

Dördüncü Bölüm

Asfaltı geçip diğer iki çocuğa doğru ilerlerken güneş başını ve omuzlarını ısıtıyordu ve enerjiden yanıp tutuşuyordu.

Ayrıca, tıpkı Andrew sabah teneffüsünde ona yumruk atmaya çalıştığında olduğu gibi, olayları düşünmek için bolca zamanı vardı.

Ne yapacağım ben? Ne yapmalıyım? Belki de bunlar iki ayrı şeydi.

Aklına başka sorular da geldi. Babam ne yapardı? Ya da Graydon Amca, ya da Hugh? Ya da annem?

Bunu anlamaya çalışmak, bir gizlenme büyüsüne tutunmaya çalışmaktan çok daha zordu. Hepsi çok farklı insanlardı, bu da birbirlerinden çok farklı seçimler yapabilecekleri anlamına geliyordu.

Belki de bu, bir şeyle başa çıkmanın birden fazla doğru yolu olduğu anlamına geliyordu ve belki de ... bir şeyle başa çıkmanın birden fazla yanlış yolu da vardı.

Bununla doğru şekilde başa çıktığından emin olmak için biraz daha büyümesi gerekebilirdi. Ejderha tarafı bu fikri sevdi ve daha da büyümek için *zorlamaya* çalıştı ama şimdilik bunu kontrol altında tutmayı başardı. Eninde sonunda ejderha tarafı kazanacak ve bir büyüme atağı daha geçirecekti ama bunu bir süreliğine erteleyebilirdi.

Kesin olarak bildiği tek şey, ineklerle uğraşmanın Andrew ve aletlerle uğraşmaktan daha kolay olduğuydu. Hugh'un inekler (ya da başka türden avlar) hakkında söylediği gibi, sadece ihtiyacın olanı al, onları çabucak öldür ve acı çekmelerine izin verme.

Merdiven boşluğuna ulaştığında diğer çocuklar parmaklıklardan doğruldular ve ona doğru yürümeye başladılar, ikisi de biraz çalımla yürüyor ve birbirlerine bakış atıyorlardı.

Birbirlerini kışkırtıyorlar mıydı? Brad nereye gitmişti?

Oyun alanının dışındaki alana son bir kez bakan Liam, merdiven boşluğundaki çıplak, beton basamaklardan aşağı doğru hafifçe koştu. Merdivenlerin dibinde birkaç kurumuş yaprak ve okul binasına açılan metal, kilitli bir kapı dışında hiçbir şey yoktu.

Hugh ya da diğer muhafızlardan biri doğrudan tepeden uçmadıkça, ki bunu yapmayı tercih edebilirlerdi, burada ne olduğunu kimse göremezdi, ama öyle olmamasını umuyordu. Bunu kendi başına çözmek istiyordu.

Dönerek beton duvarı arkasına aldı ve merdivenlerin başında duran diğer iki çocuğa baktı. Sonra içindeki yırtıcı hayvan sustu ve bekledi.

Haydi, diye düşündü. Daha önce hızlıydım ve bu sizi şaşırttı, ama ben sadece birinci sınıf öğrencisiyim ve siz üçüncü sınıfsınız. Benden sadece bir tane var, sizden ise iki tane.

Andrew ve Joel de aynı sonuca varmış olmalıydılar, çünkü birbirlerine sırttıktan sonra onun peşinden merdivenlerden inmeye başladılar.

Tamam o zaman. Hazırlandı.

Andrew dedi ki, "Sırtın nasıl? Duyduğuma göre daha önce düşüp bir yerini incitmişsin."

Joel kıs kıs güldü.

"Belki yakında bir gün yine düşersin," dedi Andrew. Gözlerindeki ifade telaşlı bir hal almıştı ve heyecanlı görünüyordu. "Belki sadece bir sıyrıktan daha fazlası olur. Belki gerçekten kan kaybedersin."

Öfke alevlendi, yaz güneşi gibi parlak ve sıcaktı. Liam diğer iki çocuğun üzerine atladı ve onlar bir şey yapamadan, bir eliyle boğazlarını sıkarak onları duvara doğru itti. Onu tokatlayıp tekmelerlerken yüzlerinde şok ifadesi belirdi.

Darbeleri gerçekten hissedemeyecek kadar kızgındı. Ağırlığını kollarına vererek onları yerinde sabit tuttu ve nabızlarının çarpıntısını ellerinde hissetti.

"Neden diğer çocuklara zorbalık yapma ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum," dedi. O sabah okuduğu öğretmen kitaplarını ve yıkıcı davranışların bazı potansiyel nedenlerini düşündü. "Belki zor bir dönemden geçiyorsunuz, belki de sadece yaramazlık yapıyorsunuz. Hiçbirinizi sevmiyorum, bu yüzden gerçekten umurumda değil."

Andrew Liam'a tekrar vurdu. "Ciddi bir hata yapıyorsun," diye hırladı. "Biz üç kişiyiz ve sen sadece bir kişisin ve bunun için canını *fena* yakacağım."

Liam'ın öfkesi düpedüz hiddete dönüştü. Elleri daha sıkı yaslanarak yüzünü Andrew'un yüzüne yapıştırdı ve tısladı.

Ağzından bir alev yalımıyla birlikte ısı fışkırdı. Bu onu o kadar ürkütmüştü ki bunu yapmayı bıraktı.

Az önce insan formumda ateş mi üfledim?

Diğer iki çocuk debelenmeyi bırakıp bakakaldı. Andrew, "Sen ne tür bir Wyr'sin?" diye sordu.

"Uh," dedi Joel. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Uh, uh, uh. Bunların hiçbirinde ciddi değildim. Tanrı'ya yemin ederim. Bana bunu o yaptırdı." Başını Andrew'a doğru salladı.

Liam bir başkasını ağlattığı için kendini kötü hissetmeye başladı ama kendini sertleşmeye zorladı. Hiçbiri Perrin'e ya da Marika'ya karşı yumuşak davranmamıştı.

"Duracağına yemin et," dedi Liam ona. "Perrin ve Marika'yı rahat bırak. Bir daha asla başkalarına sataşma."

"Yemin ederim," dedi Joel.

Onu bırakan Liam elini şortuna sildi. Joel merdivenleri hızla çıkarken, Liam dikkatini hâlâ tuttuğu Andrew'a çevirdi.

Diğer çocuğa, "Tekrar sırtıma vurmayı ya da başka bir şekilde canımı yakmayı deneyebilirsin, ama artık sana dikkat etmem gerektiğini biliyorum ve deneyeceğin her şey beni sadece kızdıracak. Eğer insanlara zarar vermeyi bırakmazsan, gelip seni bulacağım. Seni avlayacağım. Ben bunun için yaratılmışım, bir şeyleri avlamak için. Ve seni bulduğumda yüzünü kaldırıma yapıştıracağım."

Joel kıpkırmızı olmuştu ama Andrew'un yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözleri merdiven boşluğunda gezinirken kararsızca, "Buna cesaret edemezsin," diye fısıldadı.

"İstersen şimdi başlayabilirim," dedi Liam.

Diğer çocuğun onu durduramayacağı kadar hızlı hareket ederek Andrew'u ters çevirdi. Bir elini diğer çocuğun başının arkasına dayayarak Andrew'un yüzünü sertçe beton duvara doğru itti.

Andrew haykırdı: "Tamam, tamam, sana inanıyorum! Yemin ederim, duracağım! *Duracağım!*"

Zor nefes alan Liam, Andrew'un söylediklerini dikkatle dinledi. Bir insanın doğasını tanımlama yeteneği gibi, doğruluk hissi de henüz çok iyi gelişmemişti ama yine de diğer çocuğun sesindeki doğruluk çınlamasını duyabiliyordu.

Mesele şu ki, Liam hâlâ ona inanmıyordu. Joel'in muhtemelen sözünü tutacağını düşünüyordu ama Andrew, Brad ve Joel'den farklı görünüyordu. Andrew'da yanlış bir şeyler vardı, derinlere inen gerçekten kötü bir şeyler. Yakalanacağına inanmayı bırakana kadar bir süre durabilirdi, ama Liam er ya da geç yine birilerine zarar vereceğini düşünüyordu, çünkü insanları incitmeyi çok seviyordu.

Ama Liam böyle bir şeyi düzeltecek kadar büyük değildi. Yapabileceği tek şey Andrew'u yeterince korkutarak geleceğin uzakta kalmasını sağlamaktı.

Dudaklarını Andrew'un kulağına yaklaştırmak için öne eğilerek bir tıslama daha denedi. Dudaklarının arasından tekrar ısı fışkırdı ve diğer çocuğun saçlarının uçlarını yaktı. Andrew haykırarak duvara yaslandı.

Bu kadarı yeterli olacaktı. Adam tatmin olmuş bir şekilde onu bıraktı ve Andrew merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Liam diğer çocuğu takip etmek için dönerek merdivenleri tırmandı ve yukarı baktığında Marika'nın korkulukların üzerinden sarkarak kendisine baktığını gördü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gri gözleri kocaman açılmıştı.

En üst merdivene ulaştı ve oturup bacaklarını uzatarak onlara baktı. Bacaklarında diğer çocukların onu tekmelediği yerde birkaç çürük oluşmuştu. Yeterince çabuk geçeceklerdi, umarım gün bitmeden.

Öfkeli enerji onu terk ediyordu. Ejderha tarafının tekrar büyümek için zorlandığını hissetti ve bu sefer kontrolü elinde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Birkaç öğün boyunca pek iştahı olmadığından, kendini boşlukta ve bomboş hissediyordu. Biraz et yemek istiyordu ama okuldan sonraya kadar bir şeyler atıştıramayacaktı, bu yüzden birkaç saat aç hissetmeye razı oldu.

Marika gelip onun yanına oturdu. Düz siyah saçlarını sivri bir kulağının arkasına sıkıştırırken, "Harikaydı. Fransızcam için özür dilerim."

Adamın yanakları ısındı. "Durdurulmaları gerekiyordu."

"Evet, biliyorum, yoksa günün birinde birinin canını çok fena yakacaklardı." Bir an için onu inceledi. "Sen iyi bir şey yaptın. Ve dostum, ateş püskürdün!"

"Sanırım öyle yaptım, değil mi?" Marika'ya yan gözle bir gülümseme verdi. O da gülümsedi. Dürtüsel olarak, "Hey, birkaç günlüğüne kız arkadaşım olmak ister misin?" dedi.

Marika'nın solgun yanaklarına ürkek bir renk geldi. Gözlerini ona dikti. "Sadece birkaç günlüğüne mi?"

Onun gerçekte kim olduğunu ya da hakkında hiçbir şey bilmediğini unutmıştı. "Ya da belki bir hafta. Açıklaması biraz zor," dedi ona. "Çok uzun süre çocuk kalmayacağım, bu yüzden uzun vadeli taahhütlerde bulunamam."

Kadın güldü. "Gerçekten tuhafsın, bunu biliyor musun? Ne tür bir Wyr ateş püskürtür?"

Ayakkabısının tabanına bir çakıl taşı saplanmıştı ve onu almak için uzandı. "Benim türüm, sanırım."

"Cidden, bunu bir sır olarak mı saklıyorsun?"

Sır olup olmadığını bilmediğini söylemek için ağzını açtığı anda, uzun boylu, tuhaf bir kız koşarak yanlarına geldi. Daha büyük çocuklardan biriydi. "Sen Liam Giovanni misin?" diye sordu.

Başıyla onayladı.

"Bayan Teaberry hemen sınıfa gelmenizi söylememi istedi."

Hayal kırıklığına uğrayan Liam, kız arkadaşı olan ya da olmayan Marika'ya baktı. "Ama teneffüs henüz bitmedi."

Tuhaf kız bir omzunu kaldırdı. "Benim sorunum değil. Öğretmen seninle konuşmak istiyor."

İç geçirerek ayağa kalktı ve Marika da kalktı. Kız ona sıırttı. "Evet."

Onun ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Sonra mutluluk onun da sıırtmasına neden oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet, ucube. Gerçekten. Sonra görüşürüz." Adamın omzuna hafifçe vurdu ve çekip gitti.

Yabancı kıza, "Artık yaşlı bir kadınla çıkıyorum," dedi.

Sözlü bir cevap verme zahmetine katlanmayan yabancı kız da gitmeden önce ona burun kıvırdı.

Liam neşeyle sınıfa geri döndü. Günün başında her şeyin bu kadar tuhaf olması komikti ama şimdi nereye gittiğini biliyordu, koridorlar ve sınıflar tanıdık geliyordu.

Sınıfına girdiğinde, bir köşede malzemelerle dolu plastik küvetleri üst üste dizgen Bayan Teaberry dışında sınıf boştu.

"Benimle konuşmak mı istediniz?" diye sordu.

Kadın doğruldu, yüzünü ona döndü ve yüzündeki çizgiler hiç de dostça görünmüyordu. "Evet, istedim," dedi. "Halletmemiz gereken iki mesele var. Birincisi, yalancıların benim sınıfımda pek başarılı olamayacağını bilmeniz gerekiyor. Hatta hiç başarılı olamazlar."

Neşesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Biraz rahatsız olmanın ötesinde, başını eğdi. "Benden mi bahsediyorsun?"

Kızgın bir ifadeyle, "Tabii ki bahsediyorum. Kitaplığımın tamamını birkaç dakika içinde okuduğunuzu iddia ettiğinizi unutmadınız herhalde."

Ellerini kenetleyerek dişlerinin arasından, "Ama okudum," dedi.

Kadın onu işaret etti. "Hemen şimdi doğruyu söylemeli ve yalan söylediğini kabul etmelisin."

Adamın ağzı açık kaldı ve ona bakakaldı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Davranışlarını değiştirmelisin, yoksa sana söz veriyorum, çok zor bir ilk yıl geçireceksin, bu da beni ele almamız gereken ikinci konuya götürüyor. Cep telefonun olduğunu duydum ve sabah teneffüsünde telefonla konuşuyormuşsun. Bu okul politikasına aykırı ve bundan vazgeçmen gerekiyor." Elini uzatarak ona doğru yürüdü.

Aklı daha önceki günlere gitti; Andrew ve Joel onu memnun bir gülümsemeyle izlerken Brad gözden kaybolmuştu. Marika telefonunun başını belaya sokacağını söylemişti ve görünüşe göre diğer çocuklar da bundan emin olmuştu.

Bayan Teaberry yaklaşınca geri çekildi. "Yapamam. Telefonumu her zaman yanımda taşımam gerekiyor."

"Kabul edilemez. Hemen şimdi ver onu bana." Kadın talepkâr bir tavırla parmaklarını oynattı.

Başını sallayarak tekrar, "Yapamam," dedi.

Kadının ifadesi kuşkulu ve öfkeli bir hal aldı. "Başın büyük belada genç adam. Burası benim sınıfım ve burada diğer kurallar geçerli değil. Sana söylediğimi yapacaksın. Ver şunu."

Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Zaten o da buna inanmamıştı. Babamın kuralları her yerde geçerliydi.

Vücudu önce çok ısındı, sonra soğudu. Bu, diğer çocuklara olanlara hiç benzemiyordu. Onlarda içgüdülerine, bir miktar yırtıcı kurnazlığa ve nöbetçilerin sorunları nasıl ele aldıklarına dair duyduğu parçacıklara göre hareket etmişti ama Bayan Teaberry bir yetişkin ve onun öğretmeniydi.

Ona dikkat etmesi gerekiyordu ama güvenlik kurallarına da karşı gelemezdi. Titremeye başlayarak başını salladı. "Hayır."

Bayan Teaberry'nin gözleri parladı. Öne doğru atılarak onu omzundan yakaladı.

Liam şoke olmuş bir halde başını çevirmeye çalıştı ama kadın onu çok güçlü bir şekilde kavramıştı. "Eğer onu bana vermeyeceksen," dedi Bayan Teaberry, "onu almak zorundayım."

Bir elini adamın cebine sokarak telefonu aramaya başladı. Adam onun tutuşuna karşı mücadele etti. "Durun, bunu yapamazsınız. Onu yanımda tutmam gerekiyor."

Parmakları adamın omzuna pençe gibi saplandı ve onu sarstı. "Herkes her zaman kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünür," diye tersledi. "Ama geçerlidir. Sizin için de geçerli bayım."

Telefonu almasına izin veremezdi ve kadın onu incitiyordu. Onu korkutuyordu da. Hugh'yu arayamazdı. Telefonunu kapatmıştı. Annesini ya da babasını da arayamazdı.

Kendini işgal edilmiş ve kapana kısılmış hissederken parmaklarının değiştiğini ve dişlerinin sivri dişlere dönüştüğünü hissetti. Hırlayarak Bayan Teaberry'nin üzerine yürüdü.

Kadın ondan geri çekildi. Neredeyse anında, dimdik durana kadar doğruldu. Sıkı ağzı kelimeleri ısırды. *"Sakın beni ısırmaya cüret etme,*

seni küçük hayvan."

Her zamankinden daha şiddetli bir şekilde titreyen adam, kadının ellerine bakarken yüzünü kaydırdı. Telefonu tek yumruğuyla sıkıyordu.

Zorlukla nefes alarak çenesini açtı ve "Geri ver onu" dedi.

Kızın yüz ifadesini şaşkınlık kapladı. Telefonu ona doğru salladı. "Okulda alamazsın dedim."

Hırlayarak ona doğru yürüdü. Sırtını bir duvara dayayana kadar geri çekildi. Belli belirsiz, yüzünün hâlâ düzgün olmadığının farkındaydı. Çok fazla dişi vardı ve diline karşı keskin geliyorlardı. Bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattığında, elinin ucunda uzun, keskin pençeler olduğunu gördü.

Bayan Teaberry dikkatli bir şekilde, gözlerini kocaman açarak telefonu avucunun içine koydu.

Telefonu açtığında Hugh'yu aramayı düşündü, çünkü bir an önce dost bir yüz görmek istiyordu. Sonra annesini aramayı düşündü, çünkü onun kendisini sevmesine ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacı vardı.

Ama gerçekten de o gün o kadar çok şeyi berbat etmişti ki, yapılacak tek şey doğrudan zirveye çıkmaktı.

Hızlı arama tuşlarından ikisine bastı.

İlk zil sesi bitmeden babam açtı. "Neler oluyor Liam?"

Derin bir nefes alarak, "Gelip beni alabilir misin? Sanırım okuldan atılmak üzereyim."

Beşinci Bölüm

Dragos ejderha formuna dönüştü, çünkü doğrudan okula uçmak virajlı köy yollarında araba kullanmaktan çok daha hızlıydı. Pia onun sırtına binmiş, endişeyle mırıldanıyordu. *"Sana ne olduğunu anlattı mı?"* diye sordu.

Hayır, dedi Dragos, ki bu kesinlikle doğrudu.

Hugh'nun Liam'ın teneffüsteki iki yüzleşmesi hakkında ona daha önce anlattıklarından bahsetmedi. Dragos Pia'ya her şeyi anlatmayı planlasa da, bu olaylar hakkında ne söyleyeceğini hâlâ bulamamıştı.

Oğlunun zorbalarla başa çıkma şekliyle gurur duyuyordu ve Liam'ın yeni ortaya çıkan insan formunda ateş püskürtme yeteneğine hem şaşırmış hem de ilgisini çekmişti ama Dragos, Pia'nın aynı şekilde hissedeceğinden emin değildi. Bazen aile dinamikleri ilginç bir bulmacaydı.

Ayrıca Andrew ve ailesini de soruşturmayı planlıyordu. Hugh'nun da belirttiği gibi, çocuğun danışmanlığa ve hatta özel bir eğitime ihtiyacı olabilirdi.

Dragos yere inip insan formuna geri dönene kadar gizlenme büyüsunü etraflarında sıkı bir şekilde tuttu. Pia'nın elini tutarak hızla okul binasına ve idari ofislere doğru yürüdüler.

Okul sekreteri onlara müdürün odasına kadar eşlik etti. İçeride müdür Doreen Chambers, yanında yaşlı bir kadın ve Liam'la birlikte bekliyordu.

Dragos yaşlı kadınla ilgili her şeyi bir bakışta anladı. Yarı insan yarı Karanlık Fae olan melez bir ırka mensuptu ve ağzı sıkı, kendini beğenmiş bir ifade takınmıştı. Dikkatini öyle sessiz bir vakarla oturan oğluna çevirdi ki Dragos'un Liam'ın titrediğini fark etmesi bir anını aldı. Telefonunu iki eliyle sıkıca kavradı ve ne müdüre ne de yaşlı kadına baktı.

Dragos'un boğazının arkasında sessiz bir hırıltı oluştu. Pia Liam'a doğru koşarken, Dragos diğer iki kadının üzerine yürüdü. Sessiz, sert ve kontrollü bir sesle, *"Bunu açıkla,"* dedi.

Yaşlı kadın onu ve Pia'yı gördüğünde yüz ifadesi değişmişti. Belli ki onları tanımıştı. Kendini beğenmiş görünmek yerine endişeli görünmeye başlamıştı.

Öyle olmalı.

Doreen Chambers masasına doğru yürüdü, elini Dragos'a uzattı. "Lord ve Leydi Cuelebre, bu Liam'ın öğretmeni Elora Teaberry. Hepinize derin bir özür borçluyum. Gördüğünüz gibi, çocukların okulda cep telefonu bulundurmalarına izin verilmeyen bir politikamız var. . . Okul yılının başlamasıyla birlikte yaşananlar nedeniyle Elora'ya Liam'ın durumunda bir istisna yapacağımızı söylemeyi unuttum."

Dragos müdürün uzattığı eli görmezden geldi. Onun yerine Liam'ın öğretmenine odaklandı. Sadece yüz ifadesi değişmekle kalmamış, aynı zamanda gergin kokmaya da başlamıştı.

Bu tek başına ilgisini çekmeye yetmezdi, çünkü insanlar onun yanında her zaman gergin kokarlardı. Ancak onun gerginliği Liam'ın üzüntüsüyle birleşince ortaya çıkmaya başlayan tablo hiç hoşuna gitmemişti.

Elora Teaberry'nin çenesi yukarı kalktı. "Bay ve Bayan Cuelebre," dedi sert bir sesle. "Oğlunuzun benim sınıfımda olacağı bana söylenmiş olsaydı, her şey çok farklı gelişebilirdi. Cep telefonunu bana vermesi için ısrar ettiğimde hırladı ve beni tersledi. Eminim bunun kabul edilebilir ya da güvenli bir davranış olmadığını söylememe gerek yoktur-"

Dragos onu duymazdan gelerek Pia ve Liam'a döndü. Yumuşak teselli sözcükleri fısıldayan Pia, Liam'ın sandalyesinin yanına çömeldi. Başını öne eğen Liam sandalyesinde dönerek ona doğru eğildi. Pia bir kolunu ona doladı, omzunu kavradı ve sıktı.

Liam içini çeken bir tıslama ve yüzünü buruşturmayla Pia'yı kucaklamaktan vazgeçti ve odadaki her şey büyük ölçüde değişti.

Pia kaşlarını çatarak ona sertçe sordu: "Sorun ne tatlım, bir yerin incindi mi?"

Liam mırıldandı, "Pek sayılmaz. Bir şeyim yok."

Pia'nın gözleri Dragos'a kaydı. Liam'ın önünde çömelip onu odanın geri kalanından ayıracak şekilde yer değiştirerek sessizleştirdi. Liam ona baktı, başını salladı ve sonra başını salladı. Telepatik olmuşlardı. Kadın

gömleğinin yakasını bir tarafa doğru sıyırarak ince bir omzundaki parmak izi şeklindeki morlukları ortaya çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi müdür, yüzünü buruşturarak.

Dragos'un sessiz hırıltısı duyulabilir hale geldi. Pia dönerek Elora Teaberry'nin yüzüne baktı, yüz ifadesi inanılmaz bir öfkeyle parlıyordu. "Ellerini onun üzerine koydun. *Onu sarstın mı?*"

Öğretmenin gerginliği düpedüz korkuya dönüştü ve bakışları odanın içinde gezindi. "Yaptığım her şey kendimi savunmak içindi. Oğlunuz bana hırladı, beni ısıracakmış gibi davrandı. Kısmen şekil değiştirmişti, pençeleri ve dişleri vardı-"

Liam net ve güçlü bir sesle, "Sen bir yalancısın. Yalan söylüyorsun."

Sandalyesinden kayarak Pia'nın çömelmiş halinin yanında durdu ve kolunu ona doladı. Dragos'un gözünde bu, koruyucu bir duruş gibi görünüyordu. Liam annesini koruyordu.

En azından sakın görünebilmek için kendi öfkesini dizginleyen Dragos, Liam'a "Gerçekten ne oldu?" diye sordu.

Liam, "Önce, 'O kadar kitabı okumuş olamazsın, sen bir yalancısın' dedi. Ben de onları okuduğumu söyledim ama bana öğrenme metodolojisi ya da birinci sınıf okuryazarlığı hakkında ya da kitaplarda gerçekten ne olduğu hakkında hiçbir şey sormadı. Sonra dedi ki, cep telefonu bulundurmamak kurallara aykırı, o yüzden hemen bana ver genç adam, ben de hayır dedim, bunu yapamam, kurallara aykırı. Bunun üzerine beni yakaladı, onunla mücadele etmeye çalıştım ve beni sarstı, işte o zaman dişlerimi gösterdim ve bana, "*Sakin beni ısırmaya kalkma, seni küçük hayvan*" dedi. Zor nefes alıyordu ve gözleri koyu mor bir ateşle parlıyordu. "Cebimden telefonumu aldı, ben de geri ver dedim. O da geri verdi. İşte o zaman seni aradım."

Sözlerini bitirdiğinde, herkes sırtını duvara dayamış olan Elora Teaberry'ye bakarken keskin bir sessizlik çöktü. "Öyle olmadı," dedi belli belirsiz. "Önce hırladı. Beni tersledi. Kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşündü!"

Dragos kadının sesindeki yalanı duyabiliyordu. O kadar belirgindi ki, diğer iki kadının da bunu duyabildiğinden emindi.

Müdürün ifadesi dehşete düşmüştü, Pia ise Dragos'un hiç görmediği kadar canı görünüyordu ve o da çok iyi biliyordu ki

öğretmenin ölümü kendi yüzünün çizgilerine damgasını vurmuştu.

"Bu, uygun ya da kabul edilebilir her şeyin çok ötesinde, söyleyecek söz bulamıyorum," diye soludu müdür.

"O zaman birkaç kelime bulsan iyi olur," diye hırladı Pia ayağa fırlarken. "Ve 'Çok üzgünüm' ve 'Suç duyurusunda bulunacağız' ağzından çıkan ilk sözcükler olsa iyi olur."

Pia'nın aklına doğrudan adalet sistemi gelirken, Dragos'un aklına canlı hayvan kesimi ve parçalama gibi şeylerin gelmesi çok etkileyiciydi.

Dragos'un bakışları Liam'a kaydı. Artık hikâyesini anlattığına göre, çocuk Elora Teaberry'ye bakarken tamamen sakin, hatta analitik görünüyordu. Titremesi durmuş ve önceki üzüntüsünün tüm belirtileri kaybolmuştu.

O parlak, öngörülemez, tehlikeli genç zihninde neler oluyordu?

Dragos bunu öğrenmeye karar verdi. Telepatik olarak sordu: *Bayan Teaberry'ye ne olması gerektiğini düşünüyorsun?*

Liam'ın bakışları onunkilere kaydı. *Diğer çocuklar onun kötü olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Başka birine zarar verip vermediğini bilmek istiyorum.*

Dragos kaşlarını kaldırdı. *Bu harika bir nokta, dedi. Bence bunu öğrenmeliyiz ve eğer yaptıysa, o çocukların aileleriyle temasa geçmeliyiz.*

Liam başıyla onayladı. Kolunu Pia'nın beline doladı ve tekrar ona yaslandı. Yüz ifadesi ciddiydi. *O çocukların iyi olduğundan emin olmalıyız.*

Liam yaralanmıştı ve kısmen şekil değiştirecek kadar üzülmüş ve korkmuştu, ama daha sonra ilk düşüncesi diğer çocuklar olmuştu.

Güçlü bir gurur dalgası Dragos'un öfkesini bastırdı. Oğlu şimdiden kendisinin olabileceğinden çok daha iyi bir adam olmuştu.

Pia ve Liam'ın yanına giderek nazikçe sordu: *"İyi misiniz?"*

Çocuk ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve Dragos o genç bedende yaşayan yaşlı ruhu bir an için görebildi. *Evet. Telefonumu almasına izin vermedim.*

Liam'ın parlak, ipeksi saçlarını okşadı. *İyi çocuk.*

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi Liam yüksek sesle. Annesine baktı ve ona çarpık bir sırıtma yaptı. "Benim bir kız arkadaşım var."

Dragos keşke o anın fotoğrafını çekebilseydi, çünkü Pia'nın yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

* * *

Belki de her şey o kadar da berbat değildi.

Hugh'yla birlikte okulu gözetleyen gardiyanlardan birkaçı Bayan Teaberry'yi götürmek için geldiler ama babam onunla birlikte köşede uzun süre sessizce durmadan önce değil. Liam babasının ona ne söylediğini asla öğrenemedi ama her ne söylediye, bu onun tenini bembeyaz yapmış ve ellerinin titremesine neden olmuştu.

Liam kısa bir süre bunun için kendini kötü hissedebileceğini düşündü ama sonra hissetmedi.

Üzgünüm, üzgün değilim.

Korumalar Bayan Teaberry'yi odadan çıkardıktan sonra annesi, babası, Bayan Chambers ve o konuştular. Annesi, "Okul hakkında şimdi ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Seviyorum!" dedi. Yoğun bir ilk gün olmuştu ve gizli göreve gitmek düşündüğü kadar ilginçti.

"Yarın tekrar gelmek ister misin?" Annesi onu dikkatle izledi.

"Evet. Bu yeni bir öğretmenim olacağı anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle öyle," dedi babam.

Yetişkinler bir süre konuştular ve Liam ilgisini kaybetti. Bayan Chambers'ın ofisinde bulunan kitaplıklara doğru yürüdü ve bitene kadar birkaç kitap okudu. Bayan Chambers, "Başka birini işe alana kadar sınıfında yedek bir öğretmen olacak. Tekrar söylüyorum, böyle bir şey olduğu için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Elora burada yıllarca çalıştı ve daha önce böyle bir şeyin fısıltısını bile duymamıştım."

Liam annesine gizlice baktı, annem pek de sakinleşmiş görünmüyordu. Yüzünü ekşiterek, "Bazen fısıltıları ancak yeterince iyi dinlersen duyarsın," dedi.

Bunun üzerine Bayan Chambers hem çok özür dilemiş hem de oldukça gücenmiş görünüyordu ki Liam bu ifadeyi takınmanın oldukça zor olduğunu düşündü. Ama annemin haklı olduğunu düşünmüş olmalıydı, çünkü hiçbir şey söylemedi.

Kısa bir süre sonra ayrıldılar. Liam sınıfa geri dönmeyi tercih ederdi ama annesi ve babası bir gün için bu kadarının yeterli olduğuna karar verdiler. Dışarıda, Eva

bir cipin tamponuna yaslanmıştı. Babası elini uzattı ve Eva anahtarları ona fırlattı.

Babası, "Teşekkürler. Evin yolunu kendin bul, tamam mı?" dedi. "Tamamdır," dedi Eva.

"Ben Liam'la arkaya bineceğim," dedi annem. Babam onlara gülümsedi. "İyi fikir."

Bunu sormak aklına gelmemiş olsa da, Liam annesinin bunu yapmasından memnundu. Bir süre sessizce at sürdüler ve Liam elini gizlice annesinin elinin içine soktuğunda, anne parmaklarını Liam'ın parmaklarına sıkıca doladı.

Birden, "O şeytani, yalancı suratını yumruklamak istiyorum," diye patladı.

Liam, babasının dikiz aynasından dar gözlerle onlara baktığı sırada sıcak altın rengi bir parıltı yakaladı. Babam tamamen ciddi bir şekilde, "Bunu gerçekleştirebilirim," dedi.

Aslında komik değildi ama yine de bir şekilde komikti. Bir kahkaha patlattı ve birkaç dakika sonra annem ve babam da güldü. Annem onun elini kaldırdı ve öptü. Başını annesinin omzuna koyabilmek için emniyet kemerinin içinde yana doğru kıpırdandı ve o anda kendini tamamen mutlu hissetti.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, özellikle de ilk gününde." dedi.

"Değilim," dedi ona.

Kadın şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, beni kızdırdı ve birkaç dakikalığına korkuttu ama uzun sürmedi ve öğretmen olmamalıydı."

"Bebeklerin ağzından," dedi babam.

"Akşam yemeği için ne istersin?" Annem ona sordu.

O da, "Bol bol spagetti. Açlıktan ölüyorum."

Kadın kıkırdadı. "Baban ve ben başka bir şey yiyebiliriz ama istersen bu hafta her akşam spagetti yiyebilirsin."

Yani aslında her şey neredeyse mükemmel olmuştu.

Neredeyse.

O gece o kadar çok spagetti yedi ki, annem büyük bir erişteye dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyledi, bu da onu o kadar güldürdü ki

sandalye. Okul haftasının geri kalanı iyi geçti. Yedek öğretmen harikaydı, Bay Huddleston adında zeki ve iyi bir adamdı. Birkaç gün sonra Müdür Chambers sınıfa gelerek Bay Huddleston'ın daimi öğretmenleri olacağını açıkladı ve tüm çocuklar sevinç çığlıkları attı.

Babam ona Bayan Teaberry'nin hapse girdiğini söyledi. Diğer çocuklara kötü davrandığı ortaya çıkmıştı ve babam birçok velinin suç duyurusunda bulunduğunu söyledi. Andrew, Brad ve Joel teneffüste sessiz kaldılar ve diğer tüm çocukları yalnız bıraktılar.

Annem Marika ve Perrin'in aileleriyle temasa geçti ve bir gün okuldan sonra oyun buluşması için geldiler.

Liam harika vakit geçirdi. Perrin tuhaf, gergin ve inek bir çocuktü ama rahatladıktan sonra Marika kadar enerjik bir şekilde bağırmaya ve etrafta koşturmaya başladı. Evin arkasındaki ormanı keşfettiler ve güneş batana ve diğer çocuklar eve gitmek zorunda kalana kadar korsancılık oynadılar.

Aslında hayat bundan daha iyi olamazdı ama kafasını kurcalayan bir şey vardı ki, sonunda Cuma akşamı artık dayanamadı.

Akşam yemeğinden sonra annemle birlikte vegan pirinç gevreği yaptılar ve birlikte tüm partiyi yediler. Sonra, annem banyo yapmak için yukarı çıktığında, Liam babamı aramaya gitti ve onu kütüphanede tarih kitaplarından birini okurken buldu.

Liam sandalyesinin koluna tutunmak için yanına gitti. Babası kitabının kenarından ona baktı. "Aklında bir şey mi var?"

"Evet. Belki de." Liam babasının keskin bakışlarına bakamadı ve başını eğerek, "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu.

Babası kütüphaneye bir göz attı ama odanın onlar dışında zaten boş olduğunu belirtmek yerine bir süre sonra, "Hadi yürüyüşe çıkalım," dedi.

Liam yutkundu ve başını salladı. Dışarı çıktılar.

Güneş yakındaki dağların arkasından yeni batmıştı ama hava hâlâ sıcaktı ve yeterince aydınlıktı. Gökyüzü gökkuşağı renkleriyle kaplıydı. Uçmak için güzel bir akşam olabilirdi ama Liam'ın canı uçmak istemiyordu.

Babası onu göle giden patıkaya götürdü ve kısa süre sonra sahil boyunca yarı tamamlanmış ofis kompleksine doğru yürüdüler. Burası annemin artık hiç gelmediği tek yerdi.

Liam babasının yüzüne düşünceli ve kararsız bir bakış fırlattı. Babasının yüz ifadesini okumak mümkün olmasa da, bu yeri kazara seçmediğinden oldukça emindi.

Deneysel bir şekilde, "Gölü sevdim," dedi.

"Ben de öyle," dedi babam. Bir beton blok yığınının önünde durdu, yığının kenarına oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. Liam'a yan yan gülümsedi. "Merak etme, annem bunu atlatacaktır. Bina tamamlandığında ve insanlar taşındığında buraya sık sık geleceğini düşünüyorum. Bilirsin, onu engelleyecek pek bir şey yoktur."

Liam başını salladı ve gökyüzündeki gökkuşağı renklerini yansıtan suya bakmak için döndü. Gözleri dolarken göl bulanıklaştı ve "Ben kötü müyüm?" diye sorarken ağzı titredi.

Babam çok kısık bir sesle, "Şimdi, neden böyle bir şey sormayı düşündün?" diye sordu.

Çömelerek eline bir sopa aldı ve yere vurmaya başladı, daha çok da gözyaşlarının taşıdığı gerçeğini gizlemek için. "Geçen Pazar, Spy Wyr oynarken, annemle senin, kendimi kontrol etmeyi öğrenebilmem için okula gitmem gerektiği hakkında konuştuğunuzu duydum."

Babam bir süre sessiz kaldı. "Biz balkondaydık. Sen neredeydin?"

"Alttaki kirlere tırmandım."

Göz ucuyla babasının gözlerini kısa süreliğine kapatıp kendi kendine, "Hiçbir şey hissetmedim," dediğini izledi.

Bunun gizlenme büyüünde oldukça iyi olduğu anlamına geldiğini tahmin etti. Başını eğerek, "Okulda bazı kötü çocuklar vardı. Birini ağlattım, diğerini de epey korkuttum. Ve bunu kastetmişim. Hoşuma gitti. Ayrıca ateş püskürtebiliyorum. İzle."

Çubuğu dudaklarına götürerek, tıslarken Gücünü çekmeye odaklandı. Ağzından bir alev yalımıyla birlikte ısı fışkırdı ve sopa alev aldı.

Babam yumuşak bir sesle, "Bu da bir şeydir," dedi. "Söndürebilir misin?"

"Elbette." Sopayı ayaklarının arasındaki toprağa gömmeye başladı.

Babam onu durdurmak için hafifçe bileğinden tuttu. "Hayır, o şekilde değıl. Aklınla söndürmeye çalış."

Liam kararsızca ona baktı ve sonra sopaya odaklandı. Birkaç dakika sonra, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" dedi.

"Sorun değıl, belki henüz yapamazsın ama eminim yapabileceksin. Alıştırma yapacağız." Babam elini çubuğun üzerinden geçirdi ve küçük alev söndü. "Tamam, her şey sırayla. Buraya gel."

Liam ayağa kalktığında, babam artık pek sık yapmadığı bir şey yaptı. Liam'ı küçük bir çocukmuş gibi kucağına aldı. Kucağa doğru dönen Liam bacaklarını babasının beline doladı ve başını onun omzuna koydu.

Babam tekrar oturdu ve onu tüm vücuduyla kucakladı. Sıcak, rahatlatıcı bir ateşle çevrili olmak gibi iyi hissettiriyordu. Çenesini Liam'ın omzuna dayadı. "Annen ve ben o diğerk çocuklara ne olduğunu zaten biliyoruz."

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Mm-hm. Hugh bize anlattı. Bunun hakkında konuştuktan sonra, sen konuyu açmadığın sürece bir şey söylememeye karar verdik."

"Ah." Biraz düşündükten sonra, "Üzgün değılim" diye fısıldadı.

Üzgünüm, üzgün değılim.

Babam sırtını sıvazladı. "Ne düşünüyorum

biliyor musun?" Başını salladı.

"Bence olağanüstü bir iş çıkardın."

Olağanüstü. Başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Onlarla kendi dillerinde konuştun. Onları geri çektiniz ve diğerk çocuklara zarar vermelerini engellediniz. Kendini kontrol ettin ve karşılığında onlara zarar vermedin."

"Onları çok korkuttum" demek zorunda kaldı.

"Evet, korkuttun." Babamın yüzü sakindi. "Eğer bu konuyu insanlarla konuşacak olsaydın, muhtemelen olayların farklı bir şekilde ele alınması gerektiğini söyleyeceklerdi ve buna saygı duyuyorum ama Liam, unutmaman önemli,

Biz insan değiliz, o çocuklar da değil. Onlar insanlardan daha güçlü, daha tehlikeli. Onlar yırtıcı ve çizgiyi aşılar. Wyr kötüleştğinde ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Etkisiz hale getirilmeden önce pek çok insana zarar verebilirler."

"Nöbetçilerin yaptığı da bu," dedi.

"Doğru, bu nöbetçilerin yaptığı işin bir parçası." Babam durakladı. "Ayrıca şunu da hatırlaman önemli, doğanda iki taraf var. İçinde benden bir parça var ama aynı zamanda annenden de bir parça var."

"Bu mantıklı," diye mırıldandı.

"Annen benden çok daha barışçıl, bu yüzden bazen bu iki tarafın birbiriyle çatıştığını görebilirsin. Böyle bir durumda kendine düşünmek için zaman tanımalısın. Her zaman annenle ya da benimle konuşabilirsin. Üçümüzün arasında, işleri çözebileceğimizden eminim. Tamam mı?"

Gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirdi ve başını salladı. "Tamam."

Babası suyun üzerinden ona baktı. "Kaç yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Aslında babasının kaç yaşında olduğunu kavramakta zorlanıyordu ama genel bir fikri vardı.

Babası ona gülümsedi. "Bunca zaman içinde yaptığım en iyi şey sensin. Sen benim en iyi parçamsın ve seninle gurur duyuyorum. Annen de seninle gurur duyuyor ve seni düşündüğünden daha iyi anlıyor. Tehlikeli olabilirsin ama asla ve asla kötü olamazsın. Bana sadece bir konuda söz vermelisin."

Omuzlarındaki ağırlık kalktı, kendini yeniden hafif ve özgür hissetti. "Neymiş o?"

"Yetişkinleri, özellikle de annenle beni gözetlemeyi bırakmalısın. Bazen birbirimize özel şeyler söyleriz ve bunu karşımızdakinin anlayabileceği ama başka kimsenin anlayamayacağı bir şekilde söyleriz. Buna bir şeyleri bağlamı içinde ele almak denir. Duymamanız gereken şeylere kulak misafiri olduğunuzda, bu duygularınızı boş yere incitmek için iyi bir yoldur."

Bu mantıklıydı. İçini çekti. "Arkadaşlarımla hâlâ Spy Wyr oynayabilir miyim?"

"Evet, oynayabilirsin."

"Tamam. Söz veriyorum bırakacağım."

"Aferin oğlum. İçeri girmeye hazır mısın?"

"Evet."

Babası ona sıkıca sarıldı, sonra ayağa kaldırdı ve ayağa kalktı.

Liam başını kaldırdığında, bakışları babasının alnındaki ince beyaz yara izine takıldı.

Babam çok büyük, çok güçlüydü. Liam'ın tanıdığı herkesten daha güçlüydü ama yine de ... babası yaralanabilirdi. Ne kadar güçlü, yaşlı ve hızlı olursa olsun, biri arkasından gelebilirdi.

Ve Liam onu o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu. Güzel, derin bir acıydı.

Büyümeyi bitirdiğimde, diye düşündü, sana ya da anneme bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim.

Benim gözetimimde olmaz.

Babası elini uzattı ve o da tuttu. Huzurlu, derinleşen alacakaranlıkta birlikte eve doğru yürüdüler.

Teşekkür ederiz!

Sevgili okurlar,

Peanut Goes To School adlı kısa öykümü okuduğunuz için teşekkür ederim. Dragos ve Pia'nın oğlu Liam en sevdiğim karakterlerden biri ve bu hikayeyi sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Umarım siz de onu ziyaret ederken benim kadar eğlenmişsinizdir!

İletişimde kalmak ve yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ister misiniz? Yapabilirsin:

- Aylık e-posta adresime kaydolun: www.theaharrison.com
- Beni Twitter'da [@TheaHarrison](https://twitter.com/TheaHarrison) adresinden takip edin
- Facebook sayfamı beğenin: <http://facebook.com/TheaHarrison>

Yorumlar diğer okuyucuların okumak istedikleri kitapları bulmalarına yardımcı oluyor. Olumlu ya da olumsuz her bir yorum için teşekkür ederim.

Peanut Goes To School, Dragos, Pia ve oğulları Liam'ın (diğer adıyla Peanut) yer aldığı üç hikâyelik serinin son hikâyesidir. İlk öykü *Dragos Tatile Çıkıyor* (Kasım 2013), ikincisi ise *Pia Günü Kurtarıyor* (Haziran 2014).

İyi okumalar!

Thea

Ayrıca mevcut:

Dragos Tatile Çıkıyor (Mürver Irkların bir romanı)

Bermuda Şeytan Üçgeni. Korsanlar. Yer fıstığı. Ne yanlış gidebilir ki?

Dragos Cuelebre'nin tatile ihtiyacı var. Arkadaşı Pia'nın da öyle. Wyr'in İlk Ailesi, çok ihtiyaç duydukları dinlenmek için Bermuda'ya gittiğinde, bu sıradan bir girişim değildir - ve güneşte sıradan bir hafta sonu da değildir. Dalgaların altında gömülü antik hazineyi aramak ve Wyr yetenekleri planlanandan çok daha önce ortaya çıkan oğulları Liam'ın (nam-ı diğer Peanut) izini sürmek arasında Pia ve Dragos'un birlikte vakit geçirebilmesi bir mucizedir.

Yollarına kim çıkmaya çalışırsa çalışsın, her anı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlılar.

Ve korsanlardan bahsetmiş miydik?

Dragon Bound ve *Lord's Fall* hayranları için bu Elder Races romanında tutku, eğlence ve macera bolca var.

Ayrıca mevcut:

Pia Günü Kurtarıyor

(Yaşlı Irkların bir romanı)

İki arkadaş şimdiye kadarki en ölümcül mücadeleleriyle karşı karşıya...

Pia ve Dragos'un sihirli küçük oğulları Liam (Fıstık), eşi benzeri görülmemiş bir hızla büyümekte ve bu da yetmezmiş gibi, yeni ve öngörülemeyen sihirli yetenekler sergilemektedir. Endişeli ebeveynler onu korumak için New York'un dışına taşınmaya karar verirler.

Hem Dragos hem de Pia şehri geride bırakma fikrinden çok hoşlanırlar. Sonunda Wyr taraflarını şımartabilecekleri bir alana sahip olurlar ve Liam güven içinde büyüyebilir. Bu, kelimenin tam anlamıyla yeni bir soluktur ama Dragos'un korkunç bir kazada yaralanmasıyla pastoral durumları paramparça olur.

Hafızasını kaybetmiş ve Pia'nın evcilleştirici etkisinden yoksun kalmış Dragos'un en karanlık tarafını tutan hiçbir şey yoktur. Ve Pia, ailesini geri kazanmak ve eşini kurtarmak için Mürver Irklar tarihindeki en güçlü tehditle yüzleşmek zorunda.

Bunu düzeltmek için bir peniden fazlası gerekecek...

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

YAŞLI IRKLAR SERİSİ - TAM UZUNLUKTA ROMANLAR

Berkley tarafından

yayımlandı [Ejderha](#)

[Bağı Fırtınanın Kalbi](#)

[Yılanın Öpücüğü](#)

[Kahinin Ayı Lordun](#)

[Düşüşü](#)

[Kinked](#)

[Night's Honor](#) (*Eylül, 2014)

YAŞLI IRKLAR ROMANLARI

Samhain Yayıncılık tarafından yayımlandı

[Gerçek Renkler](#)

[Doğal Kötülük](#)

[Şeytanın Kapısı](#)

[Avcının Mevsimi](#)

[Kötüler](#)

THEA HARRISON'IN DİĞER ESERLERİ

[Dragos Tatile Çıkıyor](#) .

Pia Günü Kurtarıyor (*Haziran,

2014) Peanut Okula Gidiyor

(*Temmuz, 2014)

GÖLGELER OYUNU SERİSİ

Berkley tarafından

yayınlandı [Yükselen](#)

[Karanlık Düşen Işık](#)

ADI ALTINDA ROMANLAR

AMANDA CARPENTER

Samhain Yayıncılık tarafından e-yayınlandı

(orijinal yayın Harlequin Mills & Boon)

[Daha Derin Bir](#)

[Boyut Duvar](#)

[Hasarlı Bir Güven](#)

[Büyük Kaçış](#)

[Flashback](#)

[Rage](#)

[Uyanıyor _](#)

[Gül Renkli Aşk](#)

[Pervasız](#)

[Mutluluk Hediyesi Caprice](#)

[Gece Geçidi](#)

[Ağlayan Kurt](#)

[Yalnız Bir Kalp](#)

Kış Kralı (*Temmuz, 2014)

Peanut Goes To School

Copyright © 2014 Teddy Harrison LLC

tarafından

ISBN 10: 0989972879

ISBN 13: 978-0-9899728-7-1

Kindle Edition

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın kullanılamaz, çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

